

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 15 ЛИПНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 28 VOL. CXII FRIDAY, JULY 15, 2005 No. 28

Відкриваються сліди, залишені терористами-смертниками в Лондоні

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. - У середу, 13 липня, британська преса опублікувала перші прижиттєві фотографії і назвала імена чотурьох терористів-смертників, які здійснили серію потужних вибухів у Лондоні 7 липня. Поліція підкреслила, що терористи – уродженці Британії пакистанського походження, і що смертники були „ще дітьми". Одному з терористів – 19 років, другому – 22, третьому, за непідтвердженими даними, 30 років. Тіло четвертого самовбивці настільки сильно обгоріло, що впізнати його неможливо.

Поліція також прагне вийти на тих, хто допомагав бомбістам у придбанні матеріалів, надавав транспортні послуги чи фінансував. Слідчі також намагаються встановити, звідки походять вибухові матеріяли, знайдені під час обшуків у будинках трьох з чотирьох підозрюваних в місті Лідс на півночі Англії та місті Лутоні поблизу Лондону.

Поліція у Лондоні 12 липня повідомила, що наразі опізнано 52 тіл. Понад 70 людей все ще залишаються в лікарнях, 15 з них – у критичному стані. Рідні та друзі тих, хто зник у Лондоні під час вибухів, розвішують їхні фото та продовжують пошуки. Поліція і рятувальники негайно розпочали працю в тунелях метро, а зокрема у тунелі поблизу станції Кінгс-Крос, де ще залишаються тіла загиблих.

Серія потужних вибухів прогриміла в Лондоні зранку в четвер, 7 липня, три вибухи у метро сталися майже одночасно, з інтервалом у 50 секунд, приблизно о 8.50 ранку. Щодо четвертого вибуху в автобусі, поліція вважає, що він стався на годину пізніше і вибухівка була внесена у торбинці.

Прем'єр Тоні Блейр, який був учасником зустрічі Великої вісімки у Шотляндії, перервав свою участь у зустрічі й негайно прибув до Лондону, щоб керувати ситуацією. У зверненні Т. Блейр засудив вибухи й звинуватив у них ісламських екстремістів: „Ми знаємо, що ці люди діють в ім'я ісламу. Але ми також знаємо, що величезна й переважна більшість мусульман і тут, і за кордоном – це люди, які дотримуються законів і відчувають відразу до такого різновиду тероризму так само, як і ми".

З Еспанії до Лондону виїхала група експертів, які мають досвід розслідування вибухів у мадридських потягах минулого року.

Прем'єр-міністер Британії Тоні Блейр у суботу, 9 липня, заявив, що в останні дні пережив надзвичайні емоції, від радощів, внаслідок надання Лондонові права проводити Олімпіяду 2012 року – до відчаю після бомбових атак у столиці. Він підтвердив, що треба знищити корені тероризму й унеможливити причини, за словами Т. Блейра, жахливого викривлення ісламської релігії. Британський прем'єр відзначив силу духу та згуртованість британців під час вибухів у Лондоні.

У США 9 липня Президент Джордж Буш, який повернувся зі зустрічі Великої вісімки, що завершилася у Шотляндії, відвідав британське посольство у Вашінґтоні, де в книзі співчуття висловив захоплення силою духу лондонців та британського народу загалом.

Згадані вибухи 7 липня зупинили цілу транспортну систему центрального Лондону, зачепили підприємницький, юридичний і фінансовий райони столиці. Центральний Лондон фактично зупинився. Людей просили залишатися там, де вони є. Надзвичайні служби діяли за відповідним пляном, і містом пересувалися десятки автомобілів поліції, пожежні машини та авта швидкої допомоги. Лондонська поліція, відповідно до пляну дій в надзвичайних ситуаціях, координувала акції у відповідь на події.

Досі жодна організація чи угрупування не взяла на себе офіційної відповідальности за напади, хоча вже вранці 9 липня на одному з ісламістських інтернет-сайтів під назвою „Аль-Калах", або фортеця, з'явилась заява від невідомої досі групи, яка називає себе Таємною організаційною групою мережі джигадистських організацій в Европі. Такої назви досі ніхто не чув, але у назві можна побачити паралелі з лексикою, яку вживає Абу Мусаб аль-Заркаві в Іраку, і це до певної міри наштовхує на висновки.

Звернення закликає радіти з приводу помсти британському урядові за, як сказано, масові вбивства, скоєні Британією в Іраку і Афганістані. Також попереджають Данію, Італію і уряди інших країн, причетних у, як сказано до хрестового походу, що їх також буде покарано, якщо вони не виведуть війська з Іраку і Афганістану.

Міністер внутрішніх справ Британії Чарлс Кларк сказав, що уряд серйозно ставиться до заяви, вміщеної на веб-сторінці ісламістського угрупування про його причетність до нападу, але це не означає, додав Ч. Кларк, що уряд вірить

(Закінчення на стор. 4)

В. Ющенко подякував Австрії за своє життя

Президент України Віктор Ющенко (ліворуч) та Федеральний канцлер Республіки Австрія Вольфганг Шюсель на початку зустрічі, яка відбулася у Відні 12 липня. *Фото УНІАН*

ВІДЕНЬ, Австрія. – Президент України В. Ющенко, перебуваючи з дводенною офіційною візитою у Відні, 12 липня, на спільній прес-конференції з Президентом Австрії Гайнцом Фішером, висловив вдячність Австрії за зусилля працівників віденської лікарні, котрі вісім місяців тому врятували його життя. Фахівці цієї лікарні виявили у В. Ющенка ознаки отруєння діоксином. За звинуваченнями про це отруєння в Україні триває слідство.

Перебуваючи у Відні, Віктор Ющенко заявив на прес-конференції, що час подання заявки на членство в Евросоюзі залежатиме виключно від готовности України до

(Закінчення на стор. 3)

„Засяло сонце золоте" - в Донецьку!

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – З'їзд україністів в Донецьку: це здорово! Тільки подумайте – протягом майже тижня (з 28 червня до 2 липня) в центрі цього сучасного і водночас старого міста діяли україністи з десятків країн світу – і з України також. Це був черговий, шостий з'їзд Міжнародної Асоціяції Україністів (МАУ). Такої асоціяції у світі не було, коли Донецьк (а раніше Сталіно, а ще раніше Юзівка – місто Джона Г'юза) був індустріяльним центром Совєтського Союзу і Російської імперії. А тепер є така асоціяція. І вже вшосте її члени з'їжджаються і читають наукові доповіді з української тематики. (Перший з'їзд МАУ відбувся в Неаполі 1989 року).

А Донецьк, протягом останніх десяти років, став містом гльобального значення – як, скажімо, наша Атланта у штаті Джорджія, котра 35-40 років тому почала перетворюватись з сегрегованого південного, провінційного міста у міжнародне: з летовищем міжнародного значення, з готелями нового тоді стилю, з Олімпіядою 1996 року. А до Донецька вже нині можна прилетіти з декількох закордонних міст, без пересадки в Києві. Під час конгресу МАУ донецькій авіолінії доставили її перший літак фірми „Ейрбас"; ще два вже замовлені. Будуть нові далекосяжні міжнародні рейси. (Моє порівняння Донецька з Атлантою має і інші причини, про що згодом).

Наприкінці червня україністів з 35 країн світу вітав україномовний напис на фасаді Донецької Опери, що на головній вулиці міста (вона все ще носить назву місцевого більшовицького активіста Артема). В Опері відбулось відкриття з'їзду, а наукові сесії проходили в корпусах Донецького Національного університету, або „ДонНУ", як там його називають. А це – пару кварталів від Опери. Ще до того, на летовищі і на вокзалі, студенти ДонНУ зустрічали учасників і проводжали їх до готелів. Під час з'їзду ті ж студенти скеровували учасників до заль, де відбувались сесії – а це понад 300 сесій в трьох університетських корпусах – і давали інші пояснення. Усі ці студенти, з якими я спілкувався добре володіли українською й іншими мовами і вміло та ввічливо відповідали на прерізні запитання. (Повірте – це щось нове у цій постсовєтській країні).

(Закінчення на стор. 20)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Світовий банк затверджує нові позики Україні

КИЇВ. – Світовий банк затвердив новий великий пакет позик для України та оновив стратегію допомоги Україні на 2004-2007 роки, заявив у Києві 11 липня директор Світового банку для України, Білорусі та Молдови Пол Бірмінггем. Рада директорів банку затвердила новий пакет позик загальною сумою 615 млн. дол. Одночасно Світовий банк заявив про свою підтримку вступу України до СОТ. Гроші підуть на реформу освіти, реабілітацію гідроелектростанцій та на підтримку стратегії розвитку України – перша у серії з трьох щорічних позик на стратегію розвитку щойно затверджена і становить понад 250 млн. дол. Оцінюючи стан української економіки, представники Світового банку, з одного боку, відзначають високі показники економічного зростання останніх років, а з іншого – вказують на інфляційні процеси. „Ми очікуємо, що економічне зростання триватиме і далі. За нашими прогнозами, зростання ВВП цього року сягне 6-7 відсотків. Однак, порівняно з багатьма іншими країнами світу, це все ще є дуже здорове зростання", – зазначив Душан Вуйович, голова Світового банку в Україні. Він підкреслив, що необхідною умовою для стабільного зростання економіки є залучення інвестицій, рішуча дерегуляція підприємництва та спрощення умов для ведення його в Україні. До Світового банку Україна приєдналася 1992 року. Відтоді для фінансування понад тридцяти проєктів їй було виділено позик на понад 4.5 млрд. дол.

Україна пропонує Іранові ролю постачальника газу

ТЕГРАН. Іран – Секретар Ради національної безпеки й оборони Петро Порошенко, який 11-12 липня очолював українську делеґацію, обговорив у Теґрані можливості постачання іранського природного ґазу до Европи через Україну. На зустрічі 11 липня з іранськими посадовцями, зокрема міністром нафти Іраку Біжаном Намдаром Зінґане, П. Порошенко наголошував на тому, що Іран мав би відігравати важливу ролю у забезпеченні попиту на ґаз в Европі і навіть стати стратегічним постачальником цього палива. Іранська сторона підтвердила, що упродовж наступних років країна зможе збільшити експорт природного газу на міжнародні ринки до 100 мільярдів кубометрів. П. Порошенко заявив, що Україна готова співпрацювати з Іраном щодо експорту його ґазу у Европу і має намір вкладати кошти в іранський ґазовий сектор. За словами П. Порошенка, в майбутньому Іран міг би забезпечити майже половину попиту на ґаз у Европі. Іран має другі за обсягом запаси ґазу у світі. Згідно з досягнутою домовленістю, з 12 липня розпочала практичну працю україно-іранська група експертів з опрацювання аспектів співробітництва у ґазовій та нафтовій сферах.

Порушені кримінальні справи про „прихватизацію" землі

КИЇВ. – Протягом 2000-2005 років прокуратура перевірила на Київщині використання пасовищ земель лісового, водного, сільськогосподарського та рекреаційного фондів, а також їх продаж та оренду. Перша сотня кримінальних справ за фактами незаконної приватизації земель на Київщині порушена станом на 12 липня. Крім того, за результатами перевірок органи обласної прокуратури внесли 68 протестів на незаконні рішення місцевих чиновників з земельних питань. В комісії зібралося порядку тисячі фактів різних махінацій, що найближчим часом будуть детально вивчатися й усуватися. Наймаштабніші порушення виявлені навколо Києва – в Обухівському, Бориспільському, Вишгородському, Броварському, Києво-Святошинському районах. У списку особливо злісних порушників земельного законодавства фіґурують чиновники державної адміністрації, голови сільських рад. Основна маса порушень припадає на 2004 рік, коли колишня влада зрозуміла, що її час закінчується. Суд може прийняти рішення про вилучення землі у незаконних її власників.

Картину малювали 2004 особи

В Києві 9 липня відбулось створення колективної картини „Майдан, Помаранчева революція". Ідея цієї картини належить художникові з Вінничини Володимирові Зайцеві (на фото ліворуч). За кількістю авторів, а їх число відповідає року революції – 2004, вона буде занесена до Книги рекордів України. На фото: Президент України Віктор Ющенко з дочкою Христиною беруть участь у створенні картини. *Фото УНІАН*

З'їзд роду Шухевичів в Україні

ЛЬВІВ. – 9 -10 липня в селі Тишківці Городенківського району Івано-Франківщини відбувся всесвітній з'їзд родини Шухевичів, на який прибув син Романа Шухевича Юрій і майже 30 представників славної родини зі США, Канади, Бельгії, Великобританії. Біля пам'ятника Романові Шухевичові (Тарасові Чупринці) відбулися віче та поминальна Панахида. Голова Івано-Франківської обласної адміністрації Роман Ткач зачитав вітальну телеграму учасникам з'їзду від Президента України В. Ющенка. У Народному домі села Тишківці відбулася наукова конференція „Рід Шухевичів в історико-культурній спадщині України" з участю науковців зі Львова, Тернополя, Івано-Франківська. Учасники конференції запропонували створити організаційний комітет з видання повної книги про рід Шухевичів, висловили побажання посмертно присвоїти Романові Шухевичові звання Героя України.

Народний союз „Наша Україна" провів з'їзд

КИЇВ. – Президент В. Ющенко, виступаючи 9 липня на з'їзді партії Народний союз „Наша Україна", повідомив, що восени розпочнуться переговори щодо консолідації трьох політичних партій, – Народного союзу „Наша Україна", Бльоку Ю. Тимошенко та Народної партії, яку очолює В. Литвин. В. Ющенко сподівається, що єдиний бльок зможе отримати на парляментських виборах понад 50 відсотків голосів виборців. Президент також наголосив на необхідності впровадження в Україні структурних реформ, які сприятимуть розвиткові малого та середнього підприємництва. Він також виступив з критикою уряду, який, за його словами, повинен працювати в об'єднаній команді. Проте, на відміну від помаранчового майдану, де провідники різих політичних сил працювали на перемогу В. Ющенка, перший з'їзд очолюваної Президентом нещодавно створеної партії засвідчив діяметрально протилежні уявлення колишніх однодумців про принципи об'єднання, заради здобуття такої кількости голосів виборців, аби у Верховній Раді наступного скликання створити конституційну більшість. У привітанні від Бльоку Ю.Тимошенко та партій Віктора Пинзеника, Юрія Костенка і Бориса Тарасюка, проголошеному на з'їзді провідником Народного Руху, учасники четвірки заявили, що готові до передвиборної співпраці з Народним союзом „Наша Україна" лише за умови збереження своїх партій як самостійних структур.

З 1 вересня Київ скасовує візи для громадян ЕС

КИЇВ. – Україна вирішила з 1 вересня остаточно скасувати візи для громадян країн Евросоюзу та Швайцарії. Представники офіційного Києва заявили 9 липня, що йдуть на такий крок, з огляду, як сказано, на успішний експеримент тимчасового скасування віз для европейців, що діяв від травня. Українські урядовці також кажуть, що очікують від ЕС відповідних кроків у напрямку послаблення візового режиму для українців. Заступник Державного секретаря Маркіян Лубківський повідомив, що кількість відвідувань України громадянами країн ЕС та Швайцарії за два місяці експерименту зросло більш ніж удвічі. Міністер закордонних справ Борис Тарасюк сказав, що скасування віз сприяло збільшенню потоку туристів і надходженню в Україну додаткових мільйонів долярів. Для подальшого сприяння спрощенню подорожей між Україною та Америкою, США скасували всі види оплати за не іміграційні візи для українців. Українські апліканти, які звертаються по неіміґраційні візи, будуть сплачувати лише затверджений Конґресом візовий збір у розмірі 100 дол., обов'язковий для всіх аплікантів, які звертаються по візу США у будь-якій країні світу.

Відкрилась виставка марок підпільної пошти України

КОЛОМИЯ. – У музеї історії міста Коломиї Івано-Франківської області 8 липня відкрилась виставка поштових марок, виготовлених так званою підпільною поштою України в діяспорі. На огляд представлено понад дві сотні поштових марок. А подарував їх містові колекціонер з Чикаґо Іван Максимчук. Марки мають велике філателістичне значення, адже вони виготовлялися в 16 кольорах, а малюнки розробляли видатні українські художники Михайло Черешньовський, Святослав Гординський, Осип Курилас та інші. Технологія їх виготовлення була часто й вищою, аніж державних марок. Перші українські філателістичні бльоки почали випускати 1949 року в Чикаґо (1700 різновидів). Тематика зображень здебільшого присвячена діячам та борцям на шляху до незалежности України, визначним національним подіям та рухам. Продукування марок припинилося у 1980 роках минулого століття.

В Україні – 1871 мільйонер

КИЇВ. – За даними Державної податкової адміністрації, в Україні 1871 особа задеклярувала отримані нею 2004 року доходи в розмірі 1 млн. гривень і більше, повідомив 16 червня заступник голови ДПА України Сергій Лєкар. Тепер податкова служба не оголошує кількости громадян, які задеклярували доходи в розмірі 5 млн. гривень, що приблизно відповідає 1 млн. долярів, пояснюючи це тим, що наразі обробляє інформацію й уточнює її. Одна особа, підприємниця діяльність якої пов'язана з Донецьким реґіоном, задеклярувала дохід за 2004 рік у розмірі понад 500 млн. гривень. За результатами 2003 року, в Україні 850 осіб задеклярували свої доходи на рівні 1 млн. гривень і більше, а за результатами 2002 року – 336 осіб. Торік 142 платники податків зареєстрували доходи на рівні не нижче від 5 млн. гривень.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Українська громада щиро подякувала Михайові Резнікові за працю

ВАШІНҐТОН. 7 липня в приміщенні Посольства України в США зібралося понад 300 гостей – члени української громади, представники амерканського уряду, колеґи-дипломати, щоб попрощатися з Послом України в США Михайлом Резніком. Він залишає свій пост, який прийняв у листопаді 2003 року. М. Резнік зворушливо і щиро подякував усім за підтримку, взаєморозуміння й плідну співпрацю. Колеґи і члени нашої громади побажали М. Резнікові нових професійних і життєвих успіхів після повернення до Києва. На місці Посла України в США залишається тимчасово виконуючим обов'язки Сергій Корсунський. На фото зліва: Посол Михайло Резнік; дружина М. Резніка Ірина; о. Володимир Стеляк з Української православної церкви св. Андрія, який приємним церковним баритоном заінтоновував „Многая літа" М. Резнікові.

В. Ющенко...

(Закінчення зі стор. 1)

вступу в ЕС. При цьому В. Ющенко зазначив, що „дві третини цього шляху – це домашнє завдання України". Головною метою України, за словами президента, є „не будувати формальності, а досягати европейських показників".

З приводу візити В. Ющенка до Австрії український політолог і культуролог, головний редактор журналу „Ї" Тарас Возняк, відповідаючи на запитання Бі-Бі-Сі про історичні зв'язки України з Австрією, сказав: „Те, що після останнього розбору Польщі 1772 року Галичина відійшла до Австрійської імперії, мало і певне позитивне значення. З огляду на достатню ліберальність цієї імперії у Галичині відбулося національне відродження набагато швидше і ефективніше, ніж на територіях інших імперій".

Міністер закордонних справ України Борис Тарасюк пояснив Бі-Бі-Сі, що Австрія буде наступним головою Евросоюзу. Він вже мав першу зустріч з міністром закордонних справ Австрії Урсулою Плазнік, на якій міністри обмінялися думками щодо очікувань України під час австрійського головування в Европейському союзі. Ця зустріч передувала офіційній візиті до Австрії Президента України. Міністри вважають, що австрійське головування буде надзвичайно важливим періодом для взаємин між Україною та Европейським союзом, оскільки саме тоді відбудеться перша оцінка реалізації пляну дій „Україна-ЕС". Тоді ж в Україні відбудуться вибори. Від того, яким чином пройдуть вибори, який парлямент обере український народ, залежатиме багато в чому і доля реформ, і характер взаємин з ЕС. Б. Тарасюк сказав: „Ми очікуємо, що підтримка з боку австрійського керівництва і народу особисто Вікторові Ющенкові, який мав змогу лікуватися в австрійській лікарні в критичний період після отруєння, трансформується у більш тісні політичні та економічні взаємини між нашими країнами".

За матеріялами ЗМІ

Віктор Ющенко і його дружина Катерина біля пам'ятника українському козакові у Відні 12 липня. *Фото УНІАН*

Візита С. Піскуна до США: більше відповідей чи запитань?

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Протягом трьох днів, 6-8 липня, у США перебував з візитою Генеральний прокурор України Святослав Піскун. 9 липня він повернувся до Києва. Оскільки спочатку програма цієї поїздки була розрахована на десять днів, пресова служба Генпрокуратури у своїх звітах підкреслено стверджує, що й ті короткочасні зустрічі С. Піскуна у Вашінґтоні мали добрі результати. В розмовах з представниками Департаменту юстиції і Федерального бюра розслідувань досягнуто принципового домовлення щодо співпраці правоохоронних органів України та США, зокрема в розслідуванні кримінальної справи проти колишнього губернатора Сумської области Володимира Щербаня. Генеральний прокурор С. Піскун також запевнив американську сторону, що в питанні щодо депортування осіб, звинувачених в нацистських злочинах, Україна діятиме згідно зі своїми міжнародно-правовими зобов'язаннями.

С. Піскун також звернувся до уряду США з проханням сприяти українському правосуддю в поверненні в Україну 240 мільйонів долярів, заарештованих на рахунках колишнього українського прем'єр-міністра Павла Лазаренка. Як відомо, минулого року американський суд визнав П. Лазаренка винним у відмиванні коштів і здирництві, однак, суддя відкинув більшість пунктів звинувачення як непідтверджені належними доказами. Реагуючи на це теперішнє клопотання С. Піскуна, американський адвокат Л. Лазаренка Даніел Горовіц сказав в інтерв'ю для Радіо „Свобода": „То Піскун має повернути Україні чотири мільярди долярів. Для цього потрібно знайти злочинця Леоніда Кучму і відібрати в нього ці гроші. То він вкрав їх в України. А Лазаренко свої гроші, ці 240 мільйонів, заробив законною, тяжкою працею".

Українська преса коментує американську візиту С. Піскуна без ентузіязму. Оглядачі сходяться на думці, що за три дні годі було здійснити те, що було заплянована на десять днів. Тим більше, що напередодні поїздки Генерального прокурора київські засоби масової інформації однією з головних точок програми вважали логічну і тому неминучу зустріч С. Піскуна з Миколою Мельниченком. Раніше відповідальні представники Генпрокуратури не один раз заявляли, що хочуть на будь-яких умовах отримати від М. Мельниченка певні пояснення з приводу зроблених ним записів розмов у кабінеті Л. Кучми – перш ніж ці записи можуть фігурувати в суді як докази. На запитання, чому С. Піскун не зустрівся з М. Мельниченком, прес-секретар Генеральної прокуратури Олексій Бебель сказав: „Цього ми покищо не коментуємо".

Через декілька днів після повернення С. Піскуна до Києва колишній Генеральний прокурор України Генадій Васильєв звернувся з відкритим листом до Президента Віктора Ющенка, в якому стверджує, нібито С. Піскун і секретар Ради національної безпеки та оборони Петро Порошенко свідомо заблоковують розкриття справи Г. Ґонґадзе, звинувачуючи у цьому інших. Г. Васильєв та інші експерти вважають, що без свідчень М. Мельниченка справа Г. Ґонґадзе дійде до суду без прізвищ замовників цього злочину, оскільки свідчення про це є лише в записах, здійснених М. Мельниченком. Справу дуже ускладнила та обставина, що всі особи, котрі могли бути посередниками між замовниками і виконавцями, тепер або переховуються, або вже мертві.

За повідомленнями засобів масової інформації

АМЕРИКА І СВІТ

Зустріч „G8“ ухвалила підсумкову заяву

ЕДІНБУРҐ, Шотляндія. – Провідники країн Великої вісімки на зустрічі в Шотляндії ухвалили плян дій щодо Африки. Таку заяву 9 липня зробив британський прем'єр-міністер Тоні Блейр, підбиваючи підсумки зустрічі Вісімки, перший день якого був затьмарений вибухами в Лондоні. За словами Т. Блейра, плян не покладе край бідності на тому континенті, але дасть надію на таку можливість. Т. Блейр сказав, що плян охоплює списання боргів найбідніших африканських держав і наміри створити новий миротворчий контингент для континенту. Згідно з пляном, обсяги фінансової допомоги Африці зростуть на 50 мільярдів долярів. В підсумковій заяві зустрічі сказано також, що Велика вісімка надасть допомогу палестинській адміністрації і шукатиме спільних з біднішими країнами шляхів запобігання глобальному потеплінню. Президент Джордж Буш 8 липня заявив, що Европейський союз має долучитися до США і до 2010 року скасувати сільськогосподарські субсидії. Провідники Вісімки ухвалили також угоду про запобігання кліматичним змінам, яку буде оприлюднено згодом.

Помер Клод Симон

ПАРИЖ. – У віці 91 рік пішов з життя лавреат Нобелівської премії письменник Клод Симон (Claude Simon). Це трапилося ще 6 липня, але про його смерть було оголошено лише після похорону в Парижі. Симон народився 1913 року на Мадаґаскарі й прожив життя, повне пригод. Під час громадянської війни в Еспанії він боровся на боці республіканців, під час Другої світової потрапив у полон до німців, а пізніше вступив у ряди Французького опору. 1985 року письменника удостоїли Нобелівської премії в літературі. Виступаючи на урочистій церемонії вручення нагороди, К. Симон сказав: „Люди рано чи пізно зрозуміють мою працю. В цьому нічого нового немає, що якихось авторів уважають важкими”. Найвідоміша книга французького письменника, що заклав основи так званого „нового роману”, вийшла 1960 року під назвою „Дороги Фляндрії”.

Допомога Україні від ЕС

СТРАСБУРҐ, Франція. – Европейський союз надасть Україні значну суму фондів, яка до 2006 року збільшиться до 100 млн. дол., для успішного здійснення пляну „ЕС-Україна“, заявив 1 липня Дейвид Ліпман, голова Дирекції зовнішніх зв'язків ЕС. Він також сказав, що учасники зустрічі досягли домовлення про вільну торгівлю та полегшення візових правил для громадян України. Відповідаючи на запитання про влив членства України в Єдиному економічному просторі (ЄЕП), Д. Ліпман сказав, що Україна має право на торгівлю з будь-якою країною, одначе через спілкування з ЕС має право вибору.

Список найдорожчих міст світу

ЛОНДОН. –Журнал „Економіст“ 13 липня подав наступну версію найдорожчих міст світу. 1. Токіо (Японія), 2. Осло (Норвегія), 3. Париж (Франція), 4. Лондон (Великобританія), 5. Женева (Швайцарія), 6. Франкфурт (Німеччина), 7. Стокгольм (Швеція), 8. Сеул (Південна Корея), 9. Сідней (Австралія), 10. Гонґ-Конг (Китай), 11. Сінгапур (Сінгапур), 12. Москва (Росія), 13. Ню-Йорк (США).

У Киргизстані президентом став К. Бакієв

БІШКЕК, Киргизстан. – На президентських виборах 10 липня з великим відривом переміг Курманбек Бакієв, колишній прем'єр і чинний виконувач обов'язків президента країни. Він набрав майже 89 відсотків голосів. На другому місці з вислідом 3.79 відсотків голосів – Турсунбай Бакір Улу. Суттєву різницю у результатах так пояснив Туйгунали Абдраїмов, голова республіканського Центрвиборчкому: „Вагові категорії кандидатів були різними, а потім все-таки К. Бакієв був провідником киргизької революції. І наш народ, коли голосував на нього, насамперед голосував за досягнення мети революції. Тому у нього такий відсоток і така висока присутність виборців”. Якихось значних порушень під час виборів, місія СНД не завважила.

У Серебрениці відзначили річницю масових убивств

СРЕБРЕНИЦА, Боснія-Герцеґовина. – 11 липня тисячі людей взяли участь у церемоніях на відзначення 10-ої річниці найжахливішого на теренах Европи злочину від часів Другої світової війни. Майже 8 тисяч мусульманів – чоловіків і підлітків – 10 років тому стратили боснійські серби по тому, як увійшли до Сребрениці, хоч Об'єднані Нації проголосили місто безпечною територією. Промовляючи під час церемонії, британський міністер закордонних справ Джек Стро сказав, що міжнародній спільноті соромно за неспроможність зупинити, як він сказав, „зло“. Керівник европейського зовнішньополітичного відомства Гав'єр Солана та колишній американський посланець на Балканах, Річард Голбрук також назвали це колективною помилкою.У заяві Генерального секретаря Кофі Анана мовиться, що Сребрениця завжди переслідуватиме організацію. У церемонії вперше взяв участь президент сусідньої Сербії Боріс Тадіч. Цей крок міжнародний представник у Боснії і Герцеґовині лорд Ашдавн назвав шляхом до примирення. Однак, прокурор Міжнародного трибуналу з воєнних злочинів Карла дель Понте бойкотувала подію, протестуючи проти неспроможности заарештувати осіб, яких звинувачують у масовому вбивстві, зокрема провідника боснійських сербів за часів війни Радована Караджіча та його військового командувача Радка Младіча.

У США ув'язнено журналістку

НЮ-ЙОРК. – У США ув'язнено журналістку за відмову розкрити джерела інформації перед колеґією присяжних, що розслідує обставини того, як ім'я секретного аґента ЦРУ стало відомо пресі. Журналістку „Ню-Йорк Таймс„ Джудіт Мілер можуть утримувати за ґратами 4 місяці, якщо вона ще до цього не погодиться надати свідчення. Дж. Мілер заявила слідчим, що не хоче йти до в'язниці, однак, журналістська етика не залишає їй іншого вибору, ніж захищати її джерела інформації. Журналіста Метю Купера з журналу „Тайм“ також було притягнуто до цієї справи, але він погодився свідчити в суді, отримавши дозвіл на це від свого джерела. Одначе він заявив, що „ сумно,коли двоє журналістів, які просто виконують свою працю і намагаються зберігати довіру до себе, і висвітлювати важливі події, постають перед перспективою ув'язнення саме за те, що не хочуть зловживати довірою інших людей“. Ім'я таємної аґентки ЦРУ Валері Плейм повідомили пресі після того, як її чоловік, дипломат, критикував рішення адміністрації Джорджа Буша почати війну в Іраку та дані розвідки, на підставі яких приймалося це рішення.

Виявлено нову картину Леонардо да Вінчі

ЛОНДОН. –Британські фахівці з мистецтва 4 липня повідомили, що було знайдено нову працю Леонардо да Вінчі. Використовуючи складну технологію інфрачервоного випромінення, фахівці Національної ґалереї у Лондоні знайшли те, що вважається раніше невідомим малюнком, який сховано під однією з найвідоміших робіт Леонардо да Вінчі – „Діва Скель“. 1483 року в Леонардо да Вінчі замовили картину „Діва Скель“, яка мала прикрасити вівтарну композицію в каплиці Мілану. Виглядає, він намалював дві версії картини. Одна, яку виставлено в Луврі, та іншу, яка належить Національній ґалереї, що 1508 року була передана каплиці. Але під картиною куратори музею і мистецтвознавці виявили малюнок з постаттю жінки, яка стоїть навколішки з простягнутими руками. Однак, чому він потім написав картину поверх цього малюнку, назавжди залишиться таємницею. Вважається також, що Леонардо да Вінчі залишив цю ідею, і потім просто почав працювати над іншою картиною, використовуючи те саме полотно.

За матеріялами ЗМІ

Відкриваються...

(Закінчення зі стор. 1)

цій заяві. Міністер закордонних справ Джек Стро заявив, що лондонські напади мають всі характерні ознаки стилю „Аль-Кайди“.

Лондонські вибухи викликали широку міжнародну реакцію: звідусіль лунали вислови співчуття британцям і осуд на адресу нападників.

Провідники країн Великої вісімки на зустрічі в Шотляндії назвали бомбові вибухи в Лондоні нападом на цивілізованих людей усіх країн. Рада Безпеки ООН закликала всі країни світу співпрацювати задля покарання виконавців нападів. Президент Афганістану Гамід Карзай заявив, що його народ поділяє біль Лондону, бо знає, що таке терористичні напади. У своєму посланні зі співчуттям прем'єр-міністер Іраку Ібрагім аль-Джафарі сказав, що всі країни мають об'єднати зусилля в подоланні загрози тероризму.

Т. Блейр виголосив телезвернення з Давнінґ Стріт, сказавши, що терористам не вдасться залякати британський народ і змінити британський спосіб життя. У заявах Т. Блейра, як і провідників Великої вісімки, лунала рішучість і неодноразово повторювалося, що терористам не вдасться перемогти. Т. Блйер зачитав заяву провідників Великої вісімки, які засудили „варварські напади“ і додав, що країни Великої вісімки єдині у своїй готовності побороти тероризм. Британська королева Єлизавета II сказала, що вона глибоко вражена вибухами в Лондоні. Вона висловила співчуття всім потерпілим і захоплення тими, які діяли в ситуації надзвичайної служби.

Президент США Дж. Буш, промовляючи на зустрічі в Ґленгілс, у Шотляндії, сказав: „Війна з тероризмом триває“, і заявив, що нападники у Лондоні будуть знайдені і притягнуті до відповідальности. Комісар Евросоюзу з питань юстиції Франко Фратіні заявив, що вибухи в Лондоні засвідчили чергове повернення тероризму до серця Европи. Уряд Франції провів термінове засідання, щоб обговорити події в Лондоні і визначити низку надзвичайних заходів. Генеральний секретар НАТО Яап де Гооп Схефер закликав країни альянсу залишатися єдиними в боротьбі проти тероризму.

Президент Франції Жак Ширак висловив цілковиту солідарність з народом Британії. Еспанія засудила лондонські напади, як звірячі. Папа Римський Бенедикт XVI назвав напади „нелюдськими“. Уряд Росії засудив напади, а президент Росії Володимир Путін сказав, що бомбові напади в Лондоні демонструють, що міжнародна спільнота не робить достатньо для боротьби з тероризмом.

Президент України Віктор Ющенко засудив напади і висловив співчуття прем'єр-міністрові Тоні Блейрові і британцям у зв'язку з нападами, скоєними в Лондоні. Він висловив свої співчуття родинам загиблих і від імені українців побажав швидшого одужання пораненим. Голова Верховної Ради Володимир Литвин сказав, що лондонська трагедія повинна стати сигналом для всіх, що тероризм не має кордонів. У той самий час українські комуністи використали вибухи, як привід для нової спроби відкликати українських військових з Іраку. Еспанський провідник Гозе Луїс Сапатеро, столиця країни якого, Мадрид, стала об'єктом нападів 11 березня минулого року – гостро засудив вибухи в Лондоні. Польський парлямент вшанував жертв вибухів в Лондоні хвилиною мовчання.

Представник антитерористичного підрозділу поліції Лондону Пітер Кларк заявив, що поліції вдалося знайти документи всіх чотирьох терористів в місцях, де сталися вибухи, що дає право вважати, що вони загинули.

Тим часом фахівець з тероризму телекомпанії „Sky News“ заявив, що документи могли бути підкинуті, щоб збити поліцейських з правильного шляху.

Х. В-Ф.

У Києві відбувся фольклорний фестиваль „Країна мрій"

8-10 липня на Співочому полі в Києві відбувся Другий міжнародний фолкльорний фестиваль „Країна мрій", в якому взяли участь численні виконавці етнічної музики з різних країн і тисячі киян та гостей столиці. Ініціятором фестивалю став український співак, рок-музикант, соліст рок-групи „Воплі Відоплясова" Олег Скрипка.

Юна учасниця фестивалю. Фото УНІАН

Президент України Віктор Ющенко з сином Тарасом на міжнародному фестивалі „Країна мрій". Фото УНІАН

Український співак Олег Скрипка під час виступу на завершальному концерті фестивалю „Країна мрій". Фото УНІАН

На фестивалі „Країна мрій". Фото УНІАН

Майбутній зять Юлії Тимошенко

ЛОНДОН. – Восени Шон Кар, 36-річний власник бару „Heel and Key" на ринку Кіркгейт та рок-музикант з Лідсу, поведе до вівтаря 25-річну доньку українського прем'єр-міністра. Він побачив Євгенію Тимошенко в єгипетському барі, залишив все та переїхав до України. Восени містер Кар повернеться до Йоркширу на своє весілля, свідком якого стане мама його Євгенії – український прем'єр-міністр Юлія Тимошенко. Історія кохання, що розпочалася з першого погляду в єгипетському барі, могла там і закінчитись, якби Євгенія не попросила в бармена номер телефону співака. Бармен намагався продати їй номер телефону, а коли вона відмовилась платити за нього, дав їй неправильний номер. Однак, через місяць вони зустрілися на фестивалі байкерів. Ш. Кар все ще не знав про походження Євгенії, але йому здавалося, що вона живе „занадто розкішно як для студентки".

Через п'ять місяців після знайомства Ш. Кар приїхав в Україну і опинився на сцені Майдану перед тисячами людей, коли Юлія Тимошенко зверталася до натовпу. Спочатку, як зізнається Ш. Кар, він був наляканий майбутньою тещею. Але зараз він звертається до неї: „Мама".

Ш. Кар сумує за своєю дочкою Шарлотою, якій 10 років, але пристосовується до нового життя, тож перевіз свій мотоцикл та пса Салема в Україну, зформував рок-групу „Death Valley Screamers" і вивчає українську мову.

„Йоркшир Пост" (переклад „УП")

Юлія (зліва) і Євгенія Тимошенко. Фото: О. Прокопенко

Соліст рок-групи „Крикуни Долини смерти" („Death Valley Screamers") Шон Кар з Великобританії під час концерту своєї групи в нічному клюбі „44" в Києві 12 липня. Фото УНІАН

СОТ як предмет незгод

У попередньому числі „Свобода" поінформувала читачів про конфронтацію у Верховній Раді, спричинену обговоренням протягом двох днів, 5 і 6 липня, питання про майбутній вступ України до Світової організації торгівлі. Позиції депутатів розійшлися аж до діяметрально протилежних: одні – за, інші – проти. Дійшло до заблокування парляментської трибуни і хапання один одного за коміри. Вже після цього провідник комістів П. Симоненко пообіцяв перенести бійку в парляменті „на всю Україну". Перш ніж спробуємо зрозуміти, яка сторона мала більше рації в цій суперечці, нагадаємо просту істину, що кожне нововведення в політичному чи економічному житті країни опиняється предметом боротьби між консервативною і реформаторською частинами суспільства: перша бачить у тому чи іншому нововведенні лише негативи, друга – лише позитиви. Тим часом глибша аналіза кожного нового проєкту дозволяє бачити в ньому і позитиви, і негативи. Є те й інше й у проєкті вступу в СОТ – якщо взяти до уваги теперішню економічну ситуацію України, негнучкість її законодавства, стару інерцію адміністрування там, де останнє слово має залишатися за ринком, нерішучі кроки назустріч закордонним інвесторам і т. п.

Однак, в принципі – СОТ не є для України дилемою: бути членом чи не бути. Серед 148 держав-членів бачимо країни, економіка яких нічим не випереджує українську. Наприклад, Грузію, Вірменію, Молдову, республіки Прибалтики. Менші країни якось більше обернені лицем саме до переваг членства в СОТ – до кращої перспективи тих же інвестицій і також, що не менш важливо, до того, що перед ними навстіж відкриваються світові ринки, що, в свою чергу, стимулюватиме національні економіки до значного підвищення конкурентноздатности їхньої продукції.

Певна річ, є й підстави для побоювання, зокрема з приводу нерозвинутости українського агропромислового сектора й особливо його переробної галузі. І поки там відбудуться якісні зміни, на внутрішньому ринку України справді може переважати імпортна продукція – якісніша і, до того ж, дешевша.

На жаль, є правдою, що сьогоднішня Україна далеко не повною мірою готова до жорсткої і вже звичної у ринковому світі конкуренції, приватні виробники ще не „вбралася в пір'я", щоб пускатися в це море без опіки уряду, держави. В цій ситуації економіка України, швидше за все, зазнає певного струсу, котрий для реформаторів означає благодатну весняну грозу, а для консерваторів, зокрема й особливо представників лівих парляментських фракцій, – бурю, котра, мовляв, переверне догори дном все українське господарство, а передусім такі його нерентабельні галузі, як, наприклад, видобуток вугілля.

Але ліві, як завжди, коли йдеться про орієнтування незалежної Української держави на цивілізований світ, лукавлять. В СОТ вони Україну не пускають не тому, що так її люблять і про неї ревно дбають, а тому що тягнуть її в протилежному напрямі – до Росії, виступаючи заповзятими прихильниками вступу України в Єдиний економічний простір. Вони не можуть не знати, що цей простір з економічного дуже швидко перетвориться в політичний, для якого довколопутінські інтелектуали давно припасовують назву „евразійського". Можемо подивуватися з далекоглядности проф. Збігнєва Бжезинського, який в травні минулого року, відвідуючи Україну, порадив українцям остерігатися, щоб затягнення України до Єдиного економічного простору не стало, „завуальованою спробою позбавити її незалежности".

Тим часом СОТ і ЄЕП – також не є дилемою. Від спільности з розвинутим світом Україна врешті-решт більше виграє, ніж від сумнівного „стратегічного" партнерства з Росією, яка ще не скоро навчиться ставитися до своїх сусідів, як до рівноправних партнерів. Ось чому навіть стриманий в оцінках аналітик, економічний радник Президента Віктора Ющенка Олександер Песхавер вважає, що участь в ЄЕП не принесе Україні жодної користи.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про воєнні думки у спокійний літній ранок

Перечитала сьогодні, їдучи з Ню-Йорку до редакції, останній випуск „Ню-Йорк Таймс" і мимоволі думки й почування звернулися на останні події в Лондоні та аналогію з не дуже давніми подіями 11 вересня 2001 року в Ню-Йорку. Хто з нас, мешканців Ню-Йорку чи його довкілля, може забути ті жахливі події у Світовому Тороговельному Центрі, що принесли стільки несподіваних і обсолютно безневинних жертв та зруйнування найзнаменитішої частини Ню-Йорку?

І ось тепер, у 2005 році, гинуть, як тоді в Ню-Йорку, зовсім безвинні мешканці Лондону, котрі припадково перебували у цей червневий ранок в дорозі до праці у підземці чи в автобусі. І тут, і там загинуло багато випадкових осіб, що мали нещастя саме у цей ранок опинитися на місці атентатів на мешканців Англії чи Північної Америки.

І тут, і там жертвами стали „звичайні" особи, котрі вже стали до праці, або їхали до праці, ніколи навіть не припускаючи, що саме вони впадуть на „полі слави" свого народу. Ні, не зі зброєю у руках, не у бою віч-на-віч з ворогом, а так звичайно, виконуючи свій щоденний обов'язок.

Як моторошно, що серед досі не знайдених у лондонських руїнах минулого тижня жертвах є ім'я людини, яка після пропам'ятних вересневих днів 2001 року з повною свідомістю переїхала до Лондону, щоб уникнути подібних історій. „Що, кому призначене" – хочеться мимоволі сказати, а при цьому і подумати, що, як у нас кажуть, „від долі не втечеш". Чи треба нам тепер кожного дня, їдучи підземкою чи автобусом, думати, що „може статися"? Чи треба нам обходити стороною кожне „збіговисько" людей, кожну довгу чергу за квитками чи інше людське зібрання?

Все, як кажуть, „лежить у Божих руках". Але в заміну за страх перед кожним почином, що приносить нам щоденний день, може, краще нам подумати про оце „щось" – про ненависть, що ділить народи та спонукає мститися іншим, хоч би ті інші були цілком невинними. Здається, що ненависть ставить рекорди, перевиконуючи своє завдання... Здається, що ненависть уміє спонукати до найбільш нелогічних, абсурдних вчинків. І саме ця людська ненависть є джерелом тих вибухів, атентатів та інших підступних способів знищення невинних людей, в ім'я якоїсь „вищої цілі".

Таке враження, немов ми знаходимося у якійсь незнаній, неочікуваній війні, жертвами якої може стати будь-хто з нас. Все частіше ця війна пробує захитати мирні устрої цивілізації, а тим часом ідеологи ненависти займають політичні пости та керують країнами. Їм байдуже, чи гинуть сотні невинних осіб, чи пропадають результати багатьох років важкої праці.

Читаю кожного дня „вияснення", чому вибухнули бомби у Лондоні, і думаю як же подібні причини вибухів у Мадриді та в Ню-Йорку. Хто може вірити, що ми живемо у мирних часах?

О–КА

Нова російська комп'ютерна гра закликає вбивати галичан

Галина Терещук
Радіо „Свобода"

У російських, білоруських та українських інтернет-крамницях днями з'явилась нова комп'ютерна гра про те, як російські війська спеціяльного призначення придушують повстання в Галичині. Гра має назву „Операція 'Галичина" і коштує 30 гривень. Якщо у Дніпропетровську, Києві та Донецьку цю гру можна придбати, то у Львові, столиці Галичини - ні. Саме Львів і дивується, чому досі Генеральна прокуратура України не порушила кримінальної справи щодо розпалювання ксенофобських настроїв.

„2008 рік. На президентських виборах в Україні перемагає проросійський кандидат Сергій Гришков. У західних областях не визнають результатів виборів і повідомляють, що не підкорятимуться Гришкову, який продався росіянам. Україна звертається до Росії з проханням допомогти у відновленні територіальної цілісности країни... Ви – командир загону російського спецназу імаєте знаходити і знищувати бази бойовиків, брати участь у штурмах бунтівних міст".

Ще 11 липня я читала цей текст на „веб-сайті" української студії „Едем". А 12 липня, на дніпропетровському „веб-сайті" про гру „Операція 'Галичина" не було жодного слова ні в новинах, ні в пошуковій системі, хоч тут день раніше гру можна було замовити. Було сказано також, що виробником продукту є компанія „Neogame". Я заходила на російський „веб-сайт" цієї фірми, але про гру там нічого не сказано. Водночас в українському Інтернет-крамниці „neogame. com.ua" 11 липня була розміщена інформація: „Нова гра на тему Помаранчевої революції в Україні". 12 липня назва уже була написана латинкою і текст реклями змінений: мовляв, це гра про те, що могло б бути, якби в Україні переміг не той кандидат... Відтак українська крамниця запевняє, що це фантастика, а не гра з політичним підтекстом.

„Черговим кроком російської влади, яка ніяк не може змиритись з ситуацією в Україні" назвав культуролог Тарас Возняк. На його думку, неприпустимим є факт розповсюдження товару, який загрожує ксенофобськими розбратами в Україні.

Такої ж думки дотримується народний депутат Галичини Ігор Осташ, який заявив „Львівській газеті", що це не випадкова гра, бо у ній висловлені погляди російських політиків. Те, що політичні акценти в новій комп'ютерній грі „Операція 'Галичина" розставлені російськими політтехнологами, підкреслюють львівські юристи. Також в усіх моїх співрозмовників виникало запитання: „Чому досі відповідні органи України не відреагували на антиукраїнський продукт, який розповсюджується в Україні?".

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Ю. Шевельов був президентом УВАН

У 23-му числі „Свободи" була надрукована стаття Сергія Панька „На відвідинах у Юрія Шевельова". Автор коротко подає зміст доповідей на конференції, що відбулася в УВАН, у Ню-Йорку, в травні ц. р. Доповіді охоплювали різні аспекти діяльности проф. Ю. Шевельова. Зокрема докладно подано його діяльність у Харкові.

На жаль, у цій статті дуже мало висвітлено співпрацю Ю. Шевельова з Українською Вільною Академією Наук у Ню-Йорку. А тим часом Ю. Шевельов від перших днів заснування Академії був керівником її літературного відділу, як згадує Я. Архимович в книзі „Михайло Ветухів – перший президент УВАН у США", пізніше (в 1959–1962 і 1978–1987 рр.) його обирали президентом УВАН.

Любов Дражевська,
Ню-Йорк

Хрещатик - історично наболіле питання

Зруйнування київського Хрещатика у вересні 1941 року та обставини, пов'язані з цією подією, дотепер викликають різнодум'я та дискусії, але певних відповідей про те, „хто, що і як", як не було так і далі немає.

Дату 19 вересня 1941 року, яку я подав у „Свободі" як початок вибухової акції, заперечує Катерина Кричевська, яка з переконанням, цитуючи інших свідків, говорить про 24 вересня як про початок цієї руйнації.

Неясно також, хто тут, власне, кому надокучив – чи Червона армія німцям, які зайняли Київ, чи, може, німці самі собі, як про це думає сьогоднішній голова Київської міської ради Олександер Омельченко.

Український же науково-історичний світ, інтенсивно зайнятий Хмельниччиною і, може, Михайлом Грушевським, ані словом не обмовився про Хрещатик, зруйнований на наших очах.

Сьогодні треба створити спеціяльну науково-історичну комісію, щоб всі ці загадки розв'язати, бо на нашу столицю посягнула рука ворогів України і не слід це забувати. Джерела, напевно, знайшлися б, якби їх фахово пошукати.

Живуть дотепер свідки, хоча їм у наш час близько 80-ти років. Німці – фанатики паперового діловодства, тож десь, напевно, ще лежать щоденні звіти німецьких бойових частин, які тоді були в Києві.

На Заході, як також і в колишньому СССР, також напевно є якісь дотичні архівні матеріяли, хоча дуже можливо, що їх і дотепер охороняє темна рука спадкоємців НКВД.

Ветерани колишньої Червоної армії живуть сьогодні також в Америці – це, передусім, євреї, які емігрували сюди і, можливо, про це все дещо (а може й багато) знають і можуть розповісти. Хто, однак, не питає і не шукає відповідей на наболілі питання, ніколи нічого не знайде, і тому і далі буде святкувати „Велику вітчизняну війну", під час якої можна було безкарно руйнувати столиці власних „союзних республік".

Д-р Василь Рождественський,
Вудгейвен, Миш.

Чи треба Україні в Европейський союз?

Най українці дуже до того Европейського союзу, до Заходу, не пруться, не рвуться, бо той Захід України не хоче.

Німці придумали добрий викрут, що ліпше той союз, що вже є, поглиблювати, а не поширювати. Західні багачі бояться, що до них нахлине багато голоти, якій треба помагати, наїде багато дешевих робітників, що відберуть працю у західніх, нахлине багато дешевих товарів, й західні підприємці не зможуть продавати свої вироби.

То що робити? Йти на схід, хоч би до Казахстану, де є величезні простори, багатства, там й наших людей багато, які мають свої організації. Казахська Академія Наук носить ім'я Тараса Шевченка. Ті східні народи не дивляться на нас згори, уважають нас за людей й туди треба йти, а Заходові світити в очі – так, як він нам світить.

Іван Івахів,
Денвер, Кольорадо

Читачі аналізують, інформують...

„Маючи нагоду спілкуватися з українським поетом з діяспори Яром Славутичем, ім'я і творчість якого останнім часом стали доступними прихильникам поетичного слова і в Україні, я завжди ловила себе на думці, що він не відповідає моїм стереотипним уявленням про закордонних українців, себто про тих, хто залишив Україну в часи чи після Другої світової війни. Яр Славутич більше нагадує професора чи наукового співробітника, який нещодавно приїхав з України до Канади, скажімо, читати лекції чи для наукової праці. Володіння сучасною українською мовою, широка обізнаність та ґрунтовна поінформованість про події в Україні викликають щире захоплення й шану", – так починає надіслану до „Свободи" статтю „Політична лірика Яра Славутича" **Любов Жизномірська** з Едмонтону в Канаді. У своїй великій за розміром праці авторка докладно аналізує історичний, суспільно-політичний і філософський аспекти творчости поета. „На сучасному етапі, коли українці здобули свою державу, гостре поетичне слово Яра Славутича знаходить тих, хто не дбає про добро батьківщини, і восхваляє тих, хто на це заслуговує", – робить висновок Любов Жизномірська.

Статтю „Нові часи" надіслав **Іван Івахів** з Денверу, Кольорадо. Автор докладно розглядає актуальні питання сучасних міжнародних взаємин, зовнішньої політики США і України.

В редакційній пошті є подяка **Михайла та Ірини Резніків** з Вашінґтону за співпрацю „Свободи" з Посольством України в США, надіслана з нагоди завершення перебування М. Резніка на посаді Посла України в США. Український дипломат М. Резнік висловлює надію на сприяння з боку тижневика в праці його наступника на посаді Посла України в США. Редакція дякує за добрі побажання і таку підтримку обіцяє.

З Києва **пресова служба міської ОУН** сповіщає про Панахиду, яка була відслужена 15 травня на місці поховань жертв сталінського режиму в Биківні. У жалібному заході взяв участь Президент України В. Ющенко.

Ася Гумецька з Мишигену надіслала поезію Людмили Мількевич „Вітер з України", написану в Греції. Авторка вірша пише:

„Сьогодні знову туга серце крає
І серце знову мліє і болить:
Як ти живеш, земля моя святая?
Я хочу знати кожну твою мить!

У вірші „Часи бензинової кризи" **Я. Старий** з Норт Колдвелу, Н. Дж., пише: *„Загорів вогонь помаранчів, і розтали сни тиранів. Україна позбулась кайданів, аж цілий світ ожив".*

Ганна Черінь прислала з Фльориди присвячений їй вірш Віри Ворскло з Ошави, Канада. Про цю поетесу вона пише: „ В той час, як інші поети намагаються писати й видавати свої вірші, Віра не увічнює багатство своїх знань і думок. Ми читали її вірші тільки з двох книжок „Листи без адреси" і дуже рідко – в пресі. Скромність? Брак коштів?"

Стефан Палилик з Елдреоду, Н. Й., написав „Молитву за Україну", в якій просить Господа подарувати повне зцілення В. Ющенкові і дати йому сили для зміцнення демократичного устрою.

Осип Панчишин з Чикаґо надіслав добірку публікацій в пресі минулих років про активних діячок української громади.

Від **Наталії Приц** з Лас Веґасу, Невада, надійшла копія публікації в журналі „Опера Нюс" (квітень 2005 р.) про радіовиставу опери Ваґнера „Валькірії" в Мет-опері Ню-Йорку, де партію Вотана співав бас Михайло Кіт з Коломиї.

Ще про дедуктивне і індуктивне мислення

Юджін Д. Демченко, співробітник Центру міжнародних взаємин Гарвардського університету, помістив в Інтернет-газеті „Українська Правда" (14 червня), статтю на тему складного взаємозв'язку між економічним розвитком і „типово українським" способом мислення. Юджін, правдоподібно економіст, а не математик і не психолог, намагався подати аналізу складного співвідношення поміж дедуктивним і індуктивним способом думання. Він хоче переконати читачів, що, мовляв, існує різниця поміж дедуктивним способом думання українців і індуктивним способом думання англосаксів. У своїй аналізі він зробив дві кардинальні помилки.

В першу чергу, дедуктивне і індуктивне думання є притаманне кожній людині. Ми застосовуємо один або другий спосіб в залежності від того, які проблеми намагаємося розв'язати. Проблеми в ділянках математики, статистики, фізики чи хемії надаються для індуктивного способу думання. Дедуктивний підхід пов'язаний з такими ділянками, як суспільні науки, філософія, соціологія чи психологія. Маємо чисельні докази, що серед українців були і є світової слави науковці, котрим був притаманний індуктивний спосіб мислення.

По-друге, співвідношення поміж способом думання і етнічними чи расовими первнями надзвичайно складне. Сьогодні немає жодних доказів, що етнічність має будь-яке відношення до дедуктивного чи індуктивного способу думання. Є ряд інших причин, чому наші державні політики вживають таких чи інших арґументів, щоб заохотити чужинців включитися в розбудову української економіки. На це питання дала добру відповідь передовиця в „Свободі" (24 червня).

Іван Головінський,
Сомерсет, Н. Дж.

На світлині - мами і дочки

До репортажу Ірени Чабан про XXVII Конвенцію Союзу Українок Америки („Свобода", ч. 26, 1 липня) подано світлину, під якою є напис „Делеґатки і учасниці Конвенції". Світлина ця має історичне значення і потребує правильного пояснення, – на ній зображені не тільки делеґатки і звичайні учасниці Конвенції, а представлені два покоління союзянок: мами і дочки, які спільно продовжують 80-літню працю СУА і, напевно, внесуть її в майбуття. Тому ця знімка, на мою думку, вартує признання і докладнішого пояснення.

Оксана Б. Коропецька,
делеґатка Конвенції,
Балтимор

Від редакції: Дякуємо за уточнення, але хочемо зазначити, що світлини були передані в редакцію без підписів. „Свобода" може вдруге вмістити цю світлину, але просимо щоб СУА подало точну інформацію про зображене на ній.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Сеньйори на Союзівці – з молодечим настроєм

Зустріч сеньйорів УНСоюзу на Союзівці

„Ой верніться ж літа мої
Хоч до мене в гості"
(з пісні)

Цьогорічну конференцію сеньйорів УН-Союзу можна схарактеризувати одним словом – знаменита! Відомо, що конференції чи з'їзди емеритів-сеньйорів відбуваються вже 30 років, і всі вони були добре організовані. Але цьогорічна була якась „молодша" (чи не від голови Клюбу сеньйорів Оксани Тритяк?), змістовно насичена і при чудовій погоді та гарному настрої ніби й літа молодії „вернулись в гості".

Головний організатор УНС Оксана Тритяк зробила цьогорічну програму цікавою і різноманітною, з достойними доповідачами, що викликало в сеньйорів багато вражень і роздумів: від власного здоров'я, легальних порад – до питань культури.

Конференція, призначена на 12–17 червня, почалась бенкетом в честь 100-ліття д-ра Романа Барановського. Вітання, промови, спів місцевого хору „Мальви" заповнили програму.

На другий день Оксана Тритяк відкрила конференцію трьома національними гимнами (автор цих рядків виконував канадський), а далі програма мерехтіла, як кольори в калейдоскопі – цікава доповідь д-ра Ади Гельбіг про циган, питання українознавства д-ра Романа Процика, а тоді д-р Осип Мороз повернув нас в ностальгію Помаранчевої революції.

Частина сеньйорів зробила майже цілоденну прогулянку до Українського музею в Ню-Йорку на виставку творів О. Архипенка, де нас зустріла голова Управи музею Ольга Гнатейко, а директор музею Марія Шуст була докладним екскурсоводом. І так в приємному спілкуванні та гарній погоді сеньйори чулись молодшими, проте всі пішли на доповідь д-ра Богдана Вороха „Нормальний процес старіння". Після цього мгр. Ігор Гайда давав наукову інформацію про здорові харчі, а між цими двома фахівцями автор цієї статті виконав гумореску до теми – харчі і здоров'я.

Президент УНСоюзу Стефан Качарай вітав сеньйорів, а Головний секретар УНС Христина Козак роз'яснювала вигоди різних форм забезпечень. Адвокатські поради Нестора Олесницького викликали зрозуміле зацікавлення сеньйорів, і багато запитань.

Головним промовцем на кінцевому бенкеті була проф. Оксана Соколик, яка у змістовній і цікавій доповіді ґрунтовно змалювала великого сина Волині Уласа Самчука. А перед тим присутні бачили відеофільм про відкриття пам'ятника авторові творів „Волинь", „Ост", „Марія" та інших на його рідній землі, в присутності урядових осіб та Ярослава і Оксани Соколиків.

А потім на бенкеті були танці. Почали конференцію з циган і закінчили танцями, хоч і не циганськими, але молодість „прийшла в гості", танцювали пані з циганським темпераментом. А в кінці із скромних прибутків (реєстрація була 5 дол.) ще приділили 750 дол. на Союзівку, це вогнище сеньйорів-емеритів від 1975 року, і Оксана Тритяк щиро запрошувала зустрінутись знову за рік „доганяти літа молодії". Хоч і постаріємось, але постараємось.

Ростислав Василенко

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 45-го Відділу УНС

З днем 1-го липня 2005 року Відділ 45-ий з'єднався з Відділом 83-ім, новим секретарем якого є:

СТЕПАН ГАВРИШ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Stefan Hawrysz
A-306 Cathedral Road
Philadelphia, PA 19128
Tel.: (215) 984-8719

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 70-го Відділу УНС

З днем 1-го липня 2005 року обов'язки секретаря 70-го Відділу перебирає новий секретар

АННА МАРІЯ ЯЦЕВИЧ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Ann Marie Jacewicz
451 Beach Ave.
Garwood, NJ 07027-1405
Tel.: (908) 928-0554

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 283-го Відділу УНС

З днем 1-го липня 2005 року обов'язки секретаря 283-го Відділу перебирає новий секретар

СТЕПАН ЛИСЯК

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Stefan Lysiak
3202 Barrington Way
Auburn, NY 13021
Tel.: (315) 253-7282

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Тут до людей промовляє історія

Шановна редакціє!

Питання про долю і недолю, як минулу, так і нинішню, Національного пантеону „Козацькі Могили", що під Берестечком, неодноразово заторкувалося на сторінках тижневика „Свобода". Тут лише нагадаю, що після довгорічних старань на Козацьких Могилах три роки тому було відновлено Свято-Георгієвський чоловічий монастир. Отже, після довгої перерви на тому святому місці України знову діє чернечий скит. Намісником монастиря став архимандрит Олексій (Мензатюк). Чернеча братія монастиря разом з архимандритом – це зовсім молоді особи, які, як я переконався, постриглися в чернецтво за покликом душі. Вони здійснюють, згідно з Божими приписами, духовну опіку над душами тих, хто 350 літ тому поліг за свободу і незалежність України. Окрім цього, скит веде непримиренну боротьбу з засиллям Московської Церкви на українських землях.

Свою діяльність Свято-Георгієвський монастир на Козацьких Могилах практично розпочав з нуля. Лише недавно монстиреві повернули частину колишніх монастирських приміщень. Це напівпідвальні, вкрай занедбані приміщення. Щоб зробити їх придатними до вжитку, потрібно провести відповідний ремонт. А на це потрібні немалі кошти.

Архимандрит Олексій листовно звернувся до всіх, кому не байдужа доля Берестецького меморіялу – цього воістино Національного пантеону – прийти з фінансовою підтримкою. Коли я перебував в Україні і відвідував Козацькі Могили, то взяв цей лист, щоб передати до редакції „Свобода" – в надії, що його буде поміщено на сторінках тижневика. Від імені архимандрита Олексія заздалегідь висловлюю щиру вдячність.

З шаною

Вірослав Лобур,
Клівленд, Огайо

До українських церковних та громадських організацій в Америці

Дорогі браття й сестри! В Україні існують місця, дорогі та святі для українців усього світу. Але одне місце по-особливому приваблює своєю історією та красою. Тут чудова природа поєдналася з унікальною архітектурою, тут завжди лунає молитва до Бога. Це – духовно-меморіяльний комплекс (пантеон) „Козацькі Могили" (с. Пляшева, Рівненської области).

У середині XVII ст. майже 10 тисяч козаків поклали тут своє життя за православну віру та незалежність України. Тільки у 1914 році на цьому місці було збудовано братську усипальницю над останками козаків, і з того часу залунала чернеча молитва. У 1952–1990 роках совєтська влада забороняла вшановувати пам'ять козаків, було зачинено монастир. Та влітку 2002 року чернече життя у Свято-Георгіївському чоловічому монастирі на Козацьких Могилах (с. Пляшева, Рівненської обл.) відновилося. Щорічно, у 9-ту п'ятницю після Пасхи весь український народ вшановує пам'ять полеглих українських героїв.

На жаль, відродження монастиря супроводжується матеріяльними та фінансовими труднощами. Братія змушена звертатися по допомогу до благодійників, меценатів. З 2002 року нашими власними зусиллями було зроблено ремонт та реконструкцію у маленькому будиночку за територією монастиря, де тепер проживаємо. Братії було повернуто нижній поверх (в аварійному стані) двоповерхового монастирського будинку (другий поверх займає музей). У монастирі організовано щоденні Богослужіння, братія випускає власну сторінку в епархіяльній газеті, займається місіонерською діяльністю, обробляє землю.

Монастир не в змозі самостійно впорядкувати та обладнати переданий келійний корпус, тож сподіваємося на підтримку добрих людей, які розуміють важливість справжнього відродження та збереження „Козацьких Могил".

Пам'ятаючи добрі традиції українських меценатів, які своїми посильними жертвами будували й прикрашали національні святині України, просимо вас не залишитися в стороні від богоугодної справи – внести свою частку у відродження козацької святині та увічення пам'яті славних козаків. Від імені братії монастиря прошу вас надати посильну технічну, матеріяльну чи фінансову допомогу нашій обителі. У монастиря багато потреб, але ми будемо раді й невеличкій допомозі.

Нехай Всемилостивий Господь дарує всім вам здоров'я та щастя, успіх і процвітання!

З повагою та християнською любов'ю –

архимандрит **Олексій,**
намісник монастиря

Наша тема – україно-польських взаємини

Людмила Кашко, Валентина Осколок і Світлана Сорокіна

Пишуть вам дівчата з України Людмила Кашко, Валентина Осколок і Світлана Сорокіна, про яких написала до „Свободи" директор Інституту політології Опольського університету Веслава Пянтковська (ч. 21). Ми є студентками Київського славістичного університету, закінчуємо 4-ий курс факультету міжнародних взаємин. Спеціялізуємося на вивченні історії та зовнішньої політики країн Центрально-східньої Европи і вивчаємо польську мову. Оскільки Польща є нашим найближчим сусідом і предметом нашого вивчення, ми цікавимося її історією, культурою, наукою і постійно слідкуємо за розвитком взаємин між нашими країнами. Звичайно, найкраще пізнати країну, ознайомитися з менталітетом її народу, можна тільки відвідавши її.

Наше знайомство з Польщею розпочалося у 2003 році з участи в історично-патріотичному „Марші Пілсудського", який проводиться щороку з 2 по 12 серпня і охоплює 10 міст Польщі – від Кракова до Кельців. Цього року, беручи участь в даному заході вже втретє і співпрацюючи з Варшавською мерією, ми виступаємо організаторами маршу в Україні. Таким чином,в рамках офіційно оголошеного року України в Польщі, ми намагаємося надати можливість кожному бажаючому ближче і в повній мірі ознайомитися з країною, яка має так багато спільного з нашою державою і так активно і плідно співпрацює з нею. Ми, як майбутні спеціялісти-міжнародники, прагнемо зробити свій невеличкий внесок на рівні народної дипломатії у подальший розвиток наших дружніх україно-польських взаємин.

В наш час для досягнення поставлених цілей необхідна якісна висококваліфікована освіта, яку ми намагаємося здобути не лише в Україні, а й у провідних школах Польщі, як однієї з країн-членів Европейського співтовариства. У березні 2004 року ми були на навчанні у Вищій школі підприємництва (м. Новий Санч), відвідали Ягеллонський університет в Кракові, Інститут міжнародних взаємин Варшавського університету, але найбільше нам сподобався Опольський університет, де ми навчалися протягом двох місяців (листопад-грудень 2004 року). Враховуючи відмінну освітню базу цього навчального закладу, високий рівень викладацького складу, широкі зв'язки з іншими країнами та можливість отримання чудової практики міжнародної співпраці, ми хотіли б продовжити вдосконалювати свої знання та здобути ступінь магістра саме в цьому університеті, але для цього ми потребуємо фінансової допомоги.

Маючи певний досвід громадської праці (ми є організаторами та провідниками студентського самоврядування нашого університету), намагаємося розвивати і виховувати в собі комунікабельність, відкритість до спілкування та сприйняття нової інформації, гнучкість у підході до вирішення різних проблем, рішучість у прийнятті рішень, дипломатичність у спілкуванні з різними людьми. Нам потрібно ще багато чого навчитися, щоб стати справжніми спеціялістами в обраній професії, і тому ми сподіваємося, що земляки з Америки допоможуть нам досягти мети.

Наша адреса: Валентина Осколок, вул. Новокиївська, 2, Фастів, Київської обл., 08500 Ukraine.

Чекаємо на ваші листи!

Людмила Кашко,
Валентина Осколок,
Світлана Сорокіна,
Фастів, Україна

Дякую Марті Богачевській-Хомяк

Приємно читати „Свободу" і хочеться сказати, що вона таки цікава і єднає нас, українців. Я захоплена статтею Марти Богачевської-Хомяк, поміщеною 17 червня в ч. 24 , і тим, що редакція винесла в епіграф найбільш важливу думку з цієї статті. Якраз мені буває іноді необхідним у диспутах цей арґумент. Дякую вам і пані Марті!

Хочу мовити добре слово і за ті знімки, які бачимо в газеті. Ви робите чудеса, побільшуючи і якось технічно обробляючи їх, що ми можемо бачити людей чітко і виразно. А ми знаємо, які, буває, знімки посилаємо!

Ніна Василькевич,
Ворен, Миш.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Приємна подія в українському Гартфорді

ГАРТФОРД, Конектикат. – Громада Гартфорду і околиці, в неділю, 19 червня, чисельно привітала інженера Олександра Пришляка з нагородою, якої його вдостоїв ще Папа Іван-Павло II – за довголітню самовіддану працю для Церкви і української громади.

Олександер Пришляк понад п'ятдесят літ керує церковним хором „Діброва", дуже сумлінно виконує функцію дяка. Очолював довгий час Школу українознавства в Гартфорді, а тепер представляє Шкільну раду як один з її інспекторів. Водночас залишається активним в патріярхальному русі, особливо на Східньому узбережжі США. За усі свої довголітні заслуги Олександер Пришляк дістав призання від Святішого Отця Івана-Павла II, якого про нашого шановного гартфорця поінформував Єпископ Василь Лостен.

Отож тієї пропам'ятної неділі, 19 червня, Олександер Пришляк отримав два високі відзначення – медалю „Найсвятішого Хреста" і признання – нагороду „Pro Ecclesia Et Pontifice".

IOANNES PAVLVS II PONT. MAXIMVS

PRO ECCLESIA ET PONTIFICE

Alexander Pryshlak

Текст „Pro Ecclesia Et Pontifice"

Як і переважно кожної неділі, співав хор під диригентурою О. Пришляка. Перед кінцем Служби Божої п. Олександер зійшов з хорів у супроводі своєї доні Марти і на запрошення о. Ігора Міджака став по правій стороні іконостасу. Тут о. Ігор Міджак, поклавши на свою голову мітру, урочисто прочитав послання і привіт від церковних ієрархів. Відтак обидва наші душпастирі – оо. Ігор Міджак і Петро Гронський вручили медалю Найсвятішого Хреста і Письмову нагороду „Pro Ecclesia Et Pontifice" Олександрові Пришлякові.

Хор під орудою заступника диригента Михайла Шевчука заспівав „Многая літа" довголітньому диригентові Олександрові Пришлякові – під бурхливі оплески присутніх.

Після Служби Божої члени парафії зібралися у церковній залі, де клюб сеньйорів приготовив солодке і каву. Голова клюбу Люба Кінах відкрила це зібрання і привітала О. Пришляка. Щирі вітання висловив Володимир Саляк від Товариства колишніх дивізійників, членом якого є й Олександер Пришляк.

Серед присутніх на відзначенні були, певна річ, і члени родини Пришляків – дружина Анна, син Андрій, доні Ісся, Мартуся з чоловіком Андрієм Мостовичем та їхніми дітьми, улюбленими внуками Олександра Пришляка, Надійкою та Миколою. Надійка і Микола – активні пластуни, члени Пластової Станиці у Вашінґтоні.

Олександер Пришляк подякував усім присутнім за участь у цьому високому відзначенні, підкресливши, що без допомоги вірної дружини Анни, дітей та друзів-парахіян він не міг би осягнути цих високих нагород.

Оксана Кузьма

Олександер Пришляк одержує відзначення

ЗУСТРІЧІ НА СОЮЗІВЦІ

Міттенвальдці всіх країн, з'їжджайтеся!

І ось – мов з батога тріснув! – пішов другий рік від останньої зустрічі міттенвальдських шкіл. Та ще в свіжій пам'яті – з'їзд 2001 року, який проходив у тіні трагедії 11 вересня. А все-таки відбувся – неймовірні події не здолали нашої волі зустрітися, не зуміли пригнітити нашого настрою, пригасити живого міттенвальдського духу.

Бо йдеться тут саме про дух, не менше. Чи то мова про магічну притягальну силу юних літ, чи про льояльність до давніх товаришок і товаришів, чи про незабутність повільного, не раз бурхливого процесу формування власного „я" – усі ці нетлінні нитки в'яжуть нас з тим чарівним гірським закутком, який через п'ять-шість років правив нам за рідний дім.

Але, може, найважливіша сполучена ланка – це вдячна свідомість того, що ми винесли в світ з Міттенвальду. Захищене середовище, в якому ми дозрівали (а це був справді привілей, як на тодішній світ!) – і табір узагалі, і окремі наші школи – добре приготували і спорядили нас до дальшої мандрівки. Коли я був студентом, уже в цій країні, мене вразило, що колишні мої шкільні товариші, між ними немало таких, що в „імпровізованій" (як дехто сказав би) таборовій школі були, щонайбільше, пересічними учнями, або й мали труднощі з наукою – часто внаслідок воєнних переживань і переміщень – у своїх нових місцях поселення природним порядком здобували вищу освіту, завойовували поважні посади, просовувались по організаційних драбинах чи в професійному житті. Виходить, що ми, а головно наші учителі й вихователі, серед незручностей та проблем таборового побуту, усе-таки, як кажуть американці, „мусіли щось правильно робити".

Зрештою, Міттенвальд був одним з головних українських осередків діпівського універсуму (близько 3,000 осіб лиш у Єгерказерне, а не забуваймо Піонірказерне і Лютензе). Культурним рівнем, інтенсивністю громадської діяльности, а передусім насиченістю організаційного краєвиду – це була справжня еміґраційна столиця. Не диво, що ще тепер, після ледве не шістдесяти років, він викликає у своїх колишніх таборян почуття гордої приналежности.

Попри зустрічі колишніх учнів шкіл, ми мали вже також з'їзди „міттенвальдців" узагалі, а й на недавніх шкільних були такі, що в Міттенвальді не ходили до школи, але приїхали побачити знайомих, пригадати „старі часи", вловити трішки міттенвальдської атмосфери. Думаю, що варто подумати над тим, щоб на майбутнє поширити концепцію наших з'їздів, старатися повідомити й запрошувати і тих, що не були учнями але, що більш суттєве, були співучасниками таборового життя, пригод і турбот, спільних для нас усіх.

Заключення очевидне: треба сідлати коні й поспішати на Союзівку в днях 17–19 вересня цього року. До зустрічі!

Ігор В. Зєлик

Міттенвальд. 1948-49 роки. Візитація Архиєпископа Івана Бучка і о. Миколи Вояковського.
Фото: М. Калинич

Школа українських народних танців виступила з програмою

ПАРМА, Огайо, – Недавно учні Школи українських народних танців при православній катедрі св. Володимира виступили на сцені з цікавою і справді артистично виконаною програмою. Її відкрила адміністратор школи паніматка Ірина Махлай. Привітавши присутніх, вона представила Маркіяна Комічака – мистецького керівника школи танців, який розповів про різні танцювальні традиції, форми і техніки.

Цього року школа нараховує 44 учні, поділені на три групи залежно від віку. На закінчення програми настоятель парафії о. Іван Наконечний висловив вдячність всім, хто причинився до успішного закінчення шкільного року.

Заплановано початок школи на 2005–2006 навчальний рік на кінець вересня. За інформаціями щодо реєстрування на наступний шкільний рік просимо звертатись телефонічно до парафіяльного бюра: (440) 886-3223.

Іван Норка

Учні Школи українських народних танців при Українській православній катедрі св. Володимира в Пармі, Огайо.

Свято Весни на „Писаному камені"

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО. – Свято весни – це час перед таборами для відновлення практичних вмілостей та зустрічі з давніми приятелями, і щоб лляв дощ! Тобто, треба спакувати парасолю, дощевик, непромокальні черевики, кальоші. Мій тато мені оповідав, коли він давно їздив на Свято весни – сонечко все світило і не було ані краплі дощу! Таке мені ще ніколи не трапилося – ані на „Писаному камені", ані на „Новому соколі," аж цього року, 28–30 травня.

Понад 150 пластунок і пластунів приїхали на оселю „Писаний Камінь " з Клівленду, Чикаґо, Дітройту і Вашінґтону, сподіваючись дощу. Ми розтаборовувалися, а над нами гарне сонечко світило. Чи це сон, чи справді так? Бунчужна свята сказала всім перевдягатися в однострої, бо за 15 хвилин – збірка на відкриття. Почалося відкриття.....Раптом наступила чорна хмара, став накрапати дощ , мокрі пластуни розбіглися до шатер, щоб сховатися від дощу. І так ми всі думали, що це лиш початок, так як завжди на Святі весни. В шатрі ми довго не були, бо знов скликали збірку. Ми подивилися на небо, а там випогоджувалося, і так гарно вже залишилося до кінця свята!

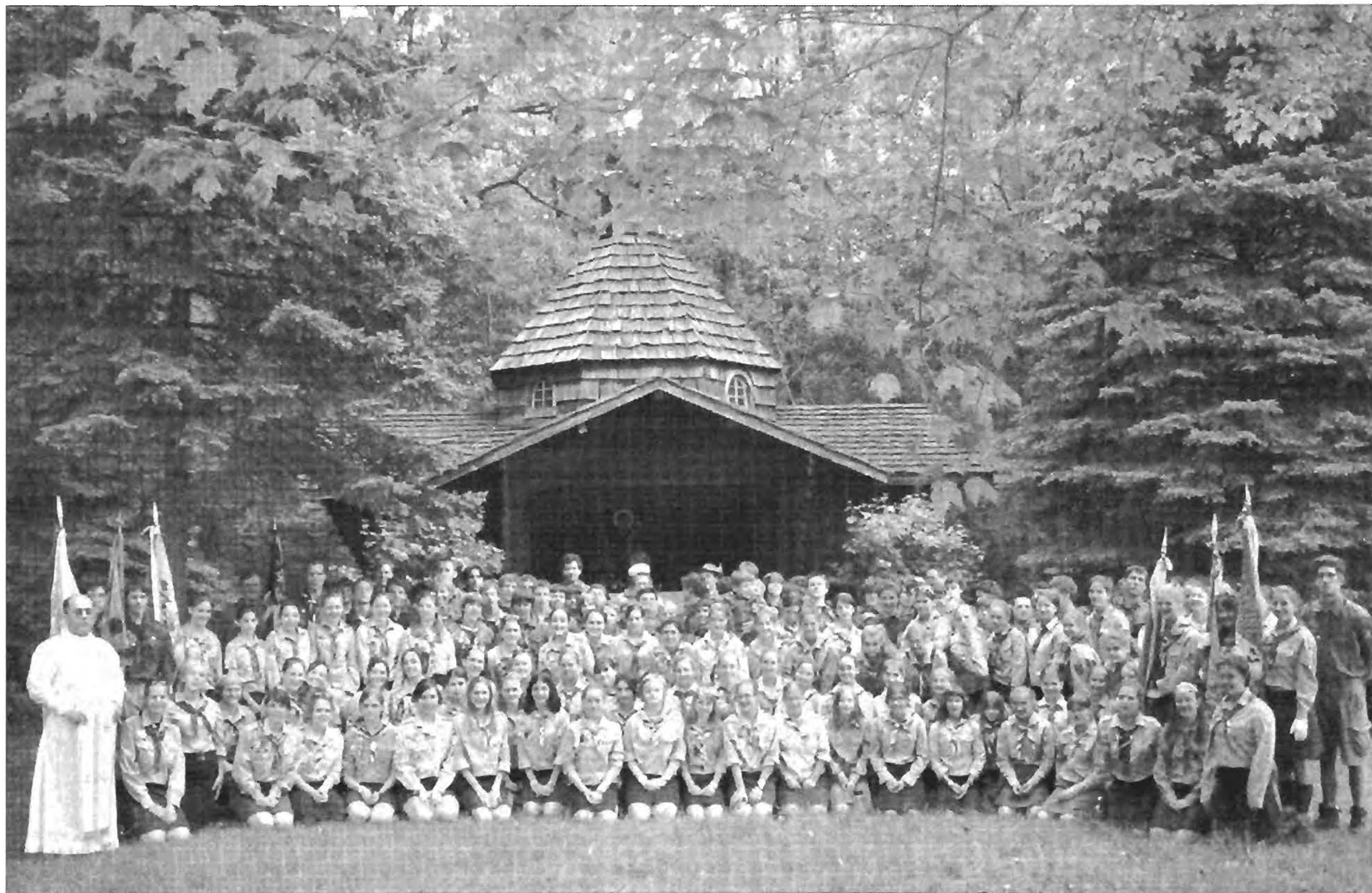
Програма Свята весни була до теми гасла „Разом нас багато". 20-ий Курінь УСП-ок „Лісові Мавки" плянував програму і провадив святом. Коменданткою була ст. пл. Аня Мазяк, бунчужною ст. пл. Лариса Гогра, а писарем ст. пл. Катя Кузьмович. Також в булаві були інші „Лісові Мавки" та старші пластуни і пластунки з різних осередків (Бафало, Вашінґтону, Дітройту, Клівленду, Монреалю, Чикаґо) з куренів („Буриверхи", „Червона Калина", „Чорноморці", „Хрестоносці", „Лісові Чорти"). Свято весни відбулося не лише завдяки праці булави, а також завдяки праці багатьох інших людей в Клівленді, котрі приготовляли оселю, організували свято та варили в кухні. Все було дуже смачне.

До теми Помаранчевої революції ми створили своїми шатрами „наметове містечко", таке як, було на Майдані Незалежности в Києві, прикрасили свої шатра помаранчевими стяжками. Відбулися різні змагання. Ми мали придумати свою власну оригінальну революцію та представити всім під час конкурсу. Дві найцікавіші презентації були: потреба більших одностроїв та конечність мати 40 годин вечірок на тиждень для тих, котрі мають від 18 до 20 років. Виграли вечірки. Під час спорту, наші дружини представляли різні области України. Ми змагалися у відбиванці, перегонах, кошиківці, двобої і т.п. У лисячім бігу пл. роз. Андрій Миронович з Клівленду виграв перше місце у старшій групі, а пл. прих. Павлик Фединський з Вашінґтону виграв у молодшій групі.

З початку Великої ватри у неділю, 29 травня, наступні юначки і юнаки урочисто склали пластову присягу: Марта Боднарук, Денис Головатий, Віка Кріслата і Левко Миронович з Клівленду та Ляля Бенсон, Марія Гевко, Таня Колибабюк і Леся Чопівська з Вашінґтону. Павло Прочко з Чикаґо закінчив III Пл. пробу та був іменований Пластуном-Скобом. Ватра продовжувалася з веселими точками, котрі були переплетені нашим чудовим співом.

Закриття свята надійшло заскоро, і ніхто не хотів їхати додому. Тепер всі ми нетерпеливо чекаємо на табір, щоб знов зустріти своїх приятелів – давніх і нових.

пл. роз. **Михась Фединський**

Свято весни на „Писаному камені" *Фото: Леся Лаврин*

Лекція про Голодомор в Україні

БОСТОН. – Відділ місцевого Українського Конгресового Комітету зорганізував лекцію про український Голодомор 15 березня 2005 року для учителів – учасників Північно-східньої реґіональної конференції, котра відбувалась у готелі „Бостон Плаза". Доповідачами були оо. Ярослав Налисник і Роман Тарнавський, свідок Голодомору Анна Ранюк і д-р Любомир Гайда з Українського Наукового Інституту Гарвардського університету з (ГУРІ). Висвітлено фільм „Жнива розпачу".

Учасниками конференції були також члени УККА – Нік Геба, Майк Гоц, Марія Валцер і адвокат Михайло Болюх – від Українсько-американських ветеранів.

В кінці лекції учителі одержали тематичні матеріяли – копію невеличкої частини зізнань про Український Голодомор перед Конгресовою комісією, бібліографію додаткових видань про Голод, веб-сторінки, копію проклямації про український Голодомор, підписаною губернатором Мітом Ромнеєм, копію статті з журналу „Нюзвік", де говориться про те, що Й. Сталін вимордував майже 20 млн. осіб.

Копії матеріялів згаданого інформаційного пакету (11сторінок) ви можете отримати, пишучи до нас і надсилаючи чека в сумі 3 дол. за пакет. Чеки виписувати на UCCA, Boston Branch. Включіть вашу чітку зворотну адресу та пошліть до: Maria Walzer, Vice President UCCA Boston Chapter, 11 Green Valley Road, Medway MA 02053. Ці інформації можна використати у місцевих середніх школах вашої околиці чи передати учителям для вживання у їхніх програмах з історії. Не забудьте зробити також копію для себе.

Повний звіт Комісії про Український Голодомор можна отримати в багатьох публічних бібліотеках, наприклад – у Бостонській публічній бібліотеці.

Учительська конференція північно-східнього реґіону включає штати Масачусетс, Вермонт, Мейн, Ровд-Айленд, Конектикат, Ню-Йорк і Ню-Джерзі. Учителі історії зі згаданих штатів були учасниками тієї триденної конференції. Нам було призначено 70 хвилин для нашої лекції – ми роздали майже 100 пакетів з матеріялами про Голодомор.

Задля майбутнього наших дітей і внуків ми мусимо впевнитися, що історія розкаже правду. Допоможіть, щоб правда про злочин Голодомору не залишилась прихованою.

Марія Вальзер

УКРАЇНА І СВІТ

Лібі Патакі та Катерина Ющенко подарували інвалідам візки

КИЇВ. – 13 червня Лібі Патакі, дружина губернатора нюйоркського штату Джорджа Патакі очолювала делеґацію, котра здійснювала свій проєкт подарування крісел на колесах для українських хворих. Інваліди, діти і дорослі, безмежно раділи, побачивши 280 нових високоякісних крісел на колесах. Серед присутніх на церемонії вручення цих крісел були: Катерина Ющенко, дружина Президента України Віктора Ющенка, д-р Лариса Кий – від З'єднаного Українського Американського Допомогового Комітету, Володимир Назаревич – президент Українського інституту Америки та Володимир Тодорович – окружний директор Фундації „Крісло на колесах“ (Wheelchair). *Фото: Зенон Завада*

Польська газета про „Цвинтар орлят“

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Урочистому відкриттю у Львові відновленого „Цвинтаря орлят“, що відбулося 24 червня, газета „Нови дзєннік“, яка видається польською мовою в Ню-Йорку, присвятила 1 липня кілька публікацій. В статті „Майже поєднані“ Анджей Фещин підкреслює, що подія у Львові стала вислідом Помаранчевої революції і обрання Президентом України В. Ющенка. Він пише, що двом Католицьким Церквам – Римо-Католицькій і Греко-Католицькій – потрібні були десятиліття, щоб досягнути взаєморозуміння в цій площині. Ще в 1945 році кардинал Авґуст Ґлонд зустрівся з архиєпископом Іваном Бучком, щоб встановити перші контакти. Але ще донедавна провідники обох конфесій вважали, що час примирення ще не настав.

Червень приніс давно очікувані події. Аналізуючи ролю Президента Польщі О. Кваснєвського у Помаранчевій революції і відкритті меморіялу у Львові автор статті пише, що президент був вихований не на догмах комунізму, а на демократичних публікаціях паризької „Культури“. Це з його ініціятиви три роки тому в Павлівці на Волині було відкрито пам'ятник польським жертвам братовбивчого конфлікту. Це був крок до прискорення важкого процесу перегляду болючої сторінки історії.

Водночас автор стверджує: „Попри ці червневі, без сумніву, високі, просто переломні події у взаєминах польсько-українських, про остаточне примирення поляків у і українців покищо не може бути й мови. Проте безсумнівно вони наблизили таку перспективу“.

Наступним кроком буде відкриття пам'ятника на честь 360 українців, які були вбиті у Павлокомі. Ще недавно українці могли відвідати поховання близьких у Павлокомі тільки у супроводі поліції. Тепер місцеві поляки не вважають такі візити загрозою для себе.

У 1984 році під час дискусії в редакції часопису „Знак“ про взаємини поляків і українців історик Стефан Вілкянович сказав: „Жили, живемо і будемо жити поруч. Наші взамозв'язки такі складні і так емоційно забарвлені, що справді важко пробитися крізь хащі справ, часто перегороджених високими плотами стереотипів“. Про те, як важко декому сприйняти цю істину, говорить наведений у статті приклад, коли В. Ярузельський заявив, що не міг в 1946 році співпрацювати з спецслужбами СССР, бо саме тоді як молодий військовик "ганявся у Бещадах за українськими бандами“. Для багатьох з покоління цього генерала вояки за Україну залишаються „бандитами“, Але, пише автор, Польщі доведеться сприйняти український погляд (хоча необов'язково з ним погодитися), за яким УПА – це відповідник польської АК. Якщо прагнути примирення, то без цього не обійтися“.

Щодо української сторони, то для неї найважчим завданням буде примиритися з тим, що серед упівців теж були бандити, котрі мають на сумлінні тяжкі злочини“.

Треба зауважити, що українська сторона і не заперечує цього. В „Українському альманаху-2005“, що вийшов у Варшаві, український історик Юрій Шаповал в статті „Потенціял взаєморозуміння та історичний простір ненависти“ наводить приклади жорстоких розправ вояків УПА з мирним населенням в селах Горичі, Болеславівка, Павлівка. Автор приходить до висновку: „Архівні джерела показують, що криваве протистояння було детерміноване польським і українським обопільним екстремізмом, що робив людей жертвами, виправдовуючи це державницькими (геополітичними) інтересами чи патріотизмом. Тут не може бути виправдання жодній стороні і це – як і будь-яке насильство – підлягає засудженню“.

Водночас у статті Ю. Шаповала серед численних прикладів є й такий: „30 жовтня 1944 року в селі Дениска на Львівщині польські вояки вчинили погром – вбили одного чоловіка, побили другого, забрали у селян коней, корів, харчі, різні речі. Виявилося, що загін з 15 вояків очолював російський капітан Авенір Ніколаєв, одягнений у польську уніформу, який залучив до погрому місцеву міліцію і цивільних осіб. Отже, крім протистояння поляків і українців, була ще й третя сторона, яка вміло це протистояння розпалювала.

„Нови дзєннік“ подає ще дві публікації з цієї теми. Вітольд Лавринович розповідає про похованих на цвинтарі Орлят, серед яких переважали студенти, гімназисти і школярі віком 14-18 років, не навчені військовому ремеслу. У львівських боях від 1 до 22 листопада брало участь з польського боку 6022 особи. Загинули і померли від ран 439 осіб. Цвинтар Орлят було засновано в 1919 році і зруйновано за наказом Москви в серпні 1971 року.

Аґнєшка Притула в статті „Завжди їм близько до дому“, розповідаючи про події 1943 року на Волині, наводить спогади Ірени Козліцької, яка з ріднею втікала з палаючого села. В житах їх наздогнали переслідувачі. Уціліла тільки маленька Ірена. Вранці вона вибралася з жита і дісталася будівлі української сім'ї Петра Стасюка. Дружина господаря переодягла дівчинку в сукню своєї дочки Олі і сховала в помешканні, а Петро пішов на поле і поховав маму Ірени, іншу її рідню. Переслідувачі кілька разів приходили з вимогою видати дівчинку, але Стасюки не зробили цього. Батько її переховувався в лісі і уцілів. Цей приклад з польської газети засвідчує, що й з українського боку було різне ставлення до волинської трагедії.

Левко Хмельковський

Острозька академія: поступ очевидний

ОСТРОГ, Рівненська обл. – На традиційних щорічних зборах Національного університету „Острозька академія“ 6 липня було зазначено, що в минулому освітньому році викладачі академії захистили вісім дисертацій з різних спеціальностей.

Зусиллями учених та студентів видано чотири збірки „Наукових записок університету“. Зростає кількість виданих університетом монографій, підручників та навчальних посібників. В цьому Острозька академія випередила навіть Львівський національний університет ім. І. Франка.

Острозька академія увійшла до Всеукраїнського експерименту з питань Болонського процесу, навчальні схеми постійно вдосконалюються згідно з новітніми освітніми дсосягненнями. На базі академії був проведений 4-ий міжнародний семінар „Новітні технології електронної освіти“.

В академії діє низка студентських обмінних програм з Канадою, Польщею та США. Готується пакет документів для ліцензування навчання чужоземців. Студенти з Польщі, Канади і США неодноразово виявляли бажання навчатися в „українському Оксфорді“. Академія має дев'ять студентських гуртожитків. Очевидно, що надалі цього буде замало. Завершується спорудження нової бібліотеки, яку плянують відкрити до початку навчального року.

Наприкінці звітної конференції було проведене традиційне таємне опитування працівників закладу щодо довіри ректорові університету Ігореві Пасічнику. Про його працю не було жодного негативного відгуку.

Ольга Решетилова

Шовіністичні перешкоди для деяких заходів української громади

МУРМАНСЬК, Росія. – 1-2 травня, на запрошення Мурманської громадської організації „Жіночий союз", Національно-культурна автономія українців взяла участь у виставці творчості національно-культурних об'єднань Мурманська і області. Гостями виставки були представники Фінляндії, Швеції, Норвегії, студенти з Японії. Українську експозицію влаштували Тамара Нижникова, Катерина Кара, Катерина Ширко, Галина Турецька та Ала Шумлянська. Український куточок був найбільший і найкращий.

На виставці були представлені старовинні речі українського ужитку, сорочки, рушники, портрети українських гетьманів та дуже виразна експозиція „Козацька слава" в картинах і з відповідним гербом. Всіх, хто завітав до українського куточка, приваблювали цікаві книги та українські газети з багатьох куточків світу, де мешкають українці. Гідне місце займали праці мисткинь громади, які вишивають і плетуть, розмальовують дерев'яні вироби, а на виставку вони прийшли в українських строях, вишитих своїми руками. Присутніх тішив лагідний український спів та українські, ікони вишиті Тамарою Ніжніковою і написані олією Катериною Ширко.

Схвально відгукнулись про старання української громади організатори виставки. Але не обійшлося і без „імперських зашпорів". В центрі української експозиції був виставлений великий Державний прапор України з золотим Тризубом. До прапора дівчата прищепили кольорову вирізку з зображенням Президента України Віктора Ющенка з родиною. Важко збагнути, що саме „образило" новітніх шовіністів, але найбільші претензії викликали українські національні символи – синьо-жовтий прапор і золотий малий герб України. Декілька разів організатори виставки вимагали забрати прапор, біля якого постійно фотографувались представники різних країн. Все це скінчилося тим, що яничари самочинно стягнули прапор з належного місця. Тамара Нижникова вхопила прапор і розгорнула його перед себою. До неї, на знак підтримки, поспішив голова литовської громади Алексас Масюкас і допоміг тримати прапор. Ця подія посилила зацікавленість присутніх, зацокали фотоапарати...

Пізніше було забагато зайвих розмов з цього приводу. Нас, і особисто мене, звинувачували в політичній заангажованості, згадали фашистів і бандерівців, нацистську свастику і „бандерівський тризуб". Організатори, бачте, хотіли „братерства" колишніх союзних республік, а українці їм все зіпсували... Тяжко пояснити таким імперським невігласам, що якраз члени української громади повели себе, як нормальні цивілізовані люди. Тим більше, що виставку мали відвідати чужинці. І тому ми представляли навіть не свою українську громаду, а саме Україну, її народ, дітьми якого себе ми відчуваємо.

Мені пригадалась вереснева поїздка наших співочих „Лелек" на фестиваль українського фолкльору „Берегиня" до Луцька. Там, на Волині, наша делеґація крокувала вулицями міста під російським державним трикольором, бо наші учасники були представниками від українців Росії, відтак прибути на фестиваль з прапором Росії вимагала сама етика фестивалю. Чемні і мудрі волиняни, виховані в шляхетних традиціях, гучними оплесками зустрічали наших „Лелек", і їм навіть на думку не спадало зневажити національний символ сусідньої держави.

Отже, в Мурманську, ми не порушили жодних норм виставочної етики, а от організатори повели себе, як люди з імперською ментальністю, яким тяжко довести до свідомості, що Україна – це не тільки гопак, шаровари та галушки.

Наталя Литвиненко-Орлова,
голова Національно-культурної автономії українців Мурманська

Тамара Нижникова і голова громади „Літува" Алексас Масюкас.

Прапор України біля міського знаку Мурманська

Українці Мурманська з прапором України в експедиції на Північний полюс

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Галицькі священики - композитори і цитристи XIX сторіччя

Українську професійну музику в Галичині у XIX ст. започаткували греко-католицькі священики. Їхня творчість була непрофесійна, музикування починалося звичайно в колі родини, що й було поштовхом до розвитку професійної музики - аж до публічних виступів. Саме священики творили в австро-угорській монархії інтеліґентську верству. Вони старалися в добу „весни народів" та створення Головної Руської Ради 1948 року розбудити приспану національну свідомість русинів та навчити їх шанувати рідну мову і пісню, до якої зі зневагою ставилися польські шовіністи.

До піонерів нашої музики в Галичині належить отець Юліян Добриловський (1760-1825), автор церковних і світських пісень, зокрема пісні „Дай нам, Боже, в добрий час", що була першим гимном галицьких українців.

Наступною видатною постаттю був о. Олексій Заклинський (1819-1890), автор споминів „Записки пароха Старих Богородчан" зі Станиславівщини, член Головної Руської Ради, посол до австрійського парляменту. Він залишив популярні пісні: „Там, де Чорногора", „Щоб я крила мав" та „Кажуть мені люди", в яких оспівав тугу за передчасно померлою дружиною. Ці пісні були співані на галицьких приходствах до Другої світової війни.

Композитор о. Петро Любович (1820-1869) був диригентом церковного хору в Перемишлі, скомпонував Службу Божу для хору та опрацював народні пісні для фортепіяна, між іншим, пісню „Мир вам, браття, днесь приносим", що була наче народним гимном. Похоронений в Грималові та Тернопільщині.

Священиком у Перемишлі й диригентом катедрального хору був о. Іван Лаврівський (1822-1873). Музики вчився у А. Нанке і Ф. Льоренца, попередніх диригентів. Згодом став учителем Духовної семінарії в Холмі. Він автор церковних і світських творів „Заспівай ми, соловію", „Чом, річенько", й інших, а також сольоспівів з фортепіяном та музики до театральних п'єс „Обман очей", „Роксоляна" й ін.

Отець Йосиф Вітошинський (1838-1901) був засновником і диригентом сільських хорів. Отець Порфирій Бажанський (1836-1920), священик у Львові, музичний теоретик і композитор, написав Службу Божу, твори для чоловічих і мішаних хорів, музику до народних оперет і опер „Олекса Довбуш", „Весілля" та інших, підручник музичної ритміки і гармонії, посібник для записування народних мелодій.

Олександер Духнович, священик на Закарпатті (1803-1965), громадський діяч - оборонець народної мови перед мадяризацією, письменник, автор пісні: „Я русин єсьм, бив і буду", що була свого часу гимном закарпатських українців.

Отець Іван Кипріян (1856-1924) священик в Галичині - автор підручника з теорії і церковного співу. Вивезений москалями, помер в Сибіру. Отець Йосиф Кишакевич (1872-1953) народився у Лежайську (сьогодні Польща), помер у Львові. Автор багатьох хорових творів, в тому числі кантат „Шевченкові", „Катерина", „Пресвятій Діві Марії", коляд і релігійних пісень.

Отець Максим Копко (1859-1919) - автор церковних і світських пісень й хорових творів, гимну Перемишлян „Де срібнолентний Сян пливе" та музики до театральних творів, зокрема до „Вифлеємської ночі".

Отець Віктор Матюк народився в Тудоровичах у 1852 році, помер в Карові 1912 року. Музичну освіту здобув самотужки - з допомогою о. Михайла Вербицького. Автор популярних пісень „Цвітка дрібная" до слів Шашкевича, „Крилець", „Родимий краю" та інших. Писав музику до театральних п'єс та церковні пісні. Зредагував і видав збірку хорових творів українських композиторів під заголовком „Боян".

Отець Михайло Вербицький народився в Улючі над Сяном, помер у Млинах 1970 року. Автор гимну „Ще не вмерла Україна", „Заповіту", хорової пісні „Де Дніпро наш котить хвилі", „Жовняр", автор Літургії й церковних пісень, 11 симфоній для оркестри, музики до народніх оперет: „Підгіряни", „Верховинці", „Галя" й інших.

Анатоль Вахнянин народився в 1841 році в Синяві над Сяном, помер в 1908 році у Львові. Директор Вищого Музичного Інституту у Львові ім. Лисенка, організатор музичного життя, педагог і композитор, автор сольоспівів, хорових творів „Молоді сни", „Наша жизнь". Написав музику до театральних п'єс „Бондарівна", „Назар Стодоля", „Ярополк" й оперу „Купало".

До композиторів другої половини XIX ст. належить Михайло Коссак. Він народився 1874 року в Горішній Вигнанці, Чортківського району. Був педагогом і диригентом, автор музики до драматичних творів „Вій" і „Лісової пісні" Л. Українки, диригент театру „Бесіди" у Львові. Музичним діячем був Ромуальд Зарицький (1863-1932), видавець „Музичного календаря" в 1904-1907 роках.

Визначне місце серед композиторів другої половини XIX ст. займає Денис Січинський. Народився він у 1865 році в священичій сім'ї у Купчинцях на Тернопільщині, помер 1908 року у Станиславові. Навчався у В. Вшелячинського в Тернополі й у Карла Мікулі, Шопенового учня, у Львові. Займався професійно як учитель музики, диригент хорів й оркестр, редактор музикознавчого видання „Станиславівський Боян", автор опери „Роксоляна", показаної в Києві в 1912 році, та численних хорових творів - „Лічу в неволі", „Дніпро реве", „Даремне пісне", „Непереглядною юрбою" й сольоспівів: „Не співайте мені цеї пісні", „Фінале", „Як почуєш вночі" та гармонізації гимну до слів Франка „Не пора", та „Із сліз моїх, любко, зродилось" до слів Г. Гайне у перекладі І. Франка. Він - автор популярного збірника народних пісень для фортепіяна „Ще не вмерла Україна", автор збірника пісень для дітей та обробок для фортепіяна пісень М. Вербицького та багато ін.

Вельми талановитим композитором, ровесником Січинського, був священик Остап Нижанківський. Народився 1865 року в Дрогобичі, розстріляний поляками як закладник в 1919 році в Стрию. У 1895 році склав у Празі іспит на вчителя музики вчительських семінарій, хоч ніколи цього не використав. Організатор і диригент студентських хорів, згодом визначний диригент „Боянів", видавець „Музичної Бібліотеки" та автор хорових творів до слів Федьковича: „Гуляли", „З окрушків" та сольоспівів: „Минули літа молодії", „В гаю зеленім", „Ах, де ж той цвіт", дуетів „Люблю дивитись" та фортепіянових мініятюр. Музичним діячем був Ромуальд Зарицький (1863-1932), видавець „Музичного Календаря" в 1904-1907 роках.

В Галичині було багато любителів гри на цитрі, була вона плекана переважно на приходствах, де панотці розважали гостей грою на цитрі, а паніматки - на фортепіяні. Цитра прийшла до Галичини, мабуть, з Австрії, де вона є популярним домашнім інструментом. На цитрі грав „Соловій Буковини", поет Юрій Федькович (1834-1888). Композиції для цитри писав буковинський православний священик Сидір Воробкевич (1836-1903). Музику студіював він у Відні в консерваторії, згодом викладав її сам в Духовній семінарії й у Чернівецькому університеті. Залишив ліричні вірші, оповідання й драматичні твори. Поклав на ноти власного вірша „Над Прутом у лузі" та „На чужині", що були в його часи дуже популярні, згармонізував декілька релігійних пісень і псалмів. Скомпанував музику до 12 поезій Шевченка для чоловічого хору, кілька популярних оперет, залишив підручник музичної теорії й гармонії. Писав під псевдонімом „Данило Млака". Також Денис Січинський (1865-1909) написав свої перші твори для цитри. Визначним цитристом був о. Микола Кумановський (1846-1924). Крім церковних творів, виданих в 1891 році, скомпонував „Віночок руських народних пісень" для однієї і двох цитр, виданий „Музикальною бібліотекою" львівського „Бояна".

Віртуозним цитристом був Дмитро Андрейко (1864-1919), також автор „Вінка народних пісень". Досконалою грою на цитрі відзначався парох Коломиї о. Зенон Кирилович (1865-1919), а також дуже популярний в Галичині о. Євген Купчинський (1867-1938). Він писав твори для цитри, транспонував на цитру твори Лисенка, Шуберта, Шумана, Шопена. Виступав з власними концертами у Львові, Перемишлі, Стрию, Тернополі, Золочеві й інших містах. У 1900 році організував хор у своїй парафії, в Ріпневі, Буського району. Музичні твори для цитри були гармонізацією народних мелодій так званих „Віночків" та варіяціями на народні теми.

Все музичне життя в Галичині майже до кінця XIX ст. проявлялося в аматорському музикуванні, в якому музики-дилетанти виявляли свої таланти на скромній сцені, популяризуючи свій твір і своє ім'я.

Богдан Шарко,
Мюнхен, Німеччина

29-31 липня: УПА на Союзівці

Імпреза „День українського партизана" відбудеться на Союзівці 29-31 липня (див. „Свободу", ч. 19). Її готує дочка колишнього вояка УПА, пластунка з куреня „Спартанки" Христя Котляр, яка відповіла на запитання тижневика.

- Яка програма чекає на гостей Союзівки?

- На мою думку, особливо цікавою буде спроба відтворити в натурі партизанську криївку, щоб показати умови життя вояків УПА. Відкриється виставка світлин і документів. 30 липня проф. Тарас Гунчак розповість про історію УПА, потім почнеться панель з цієї теми, яку вестимуть Тарас Гунчак, Петро Потічний, Анатоль Камінський, Ярослав Луцків. Буде показаний документальний фільм, створений в Україні. У неділю в церкві відслужать Панахиду в пам'ять полеглих вояків УПА, після чого триватиме неформальне спілкування гостей.

- Як ви, молода за віком, прилучилися до історії УПА?

- Про історію УПА я дізналася від батька, зокрема з його спогадів, опублікованих в „Літописі УПА", і так захопилася героїчним минулим, що почала збирати документи, спогади, побувала з батьком в Україні, де створила документальний фільм про УПА. Мені хочеться, щоб якомога більше молодих українців побували на нашій імпрезі і більше дізналися про боротьбу батьків і дідів за незалежну Україну.

18 вересня: освячення церкви в Казахстані

18 вересня відбудеться освячення новозбудованої Української католицької церкви в Караганді, Казахстан, будову якої в більшості оплатила українська спільнота з Америки. Якщо хтось бажає стати учасником цієї урочистости, просимо зголошуватись про докладніші інформації до голови управи РОДУ УККА Івана Буртика на тел. (973) 779-4063.

Управа РОДУ УККА

Книга, яка викликає подив... і заздрість!

Книга, про яку буде мова – велика і коштовна, і небагато українців про неї знає. Товстий цей том на 1200 сторінок нагадує доброго розміру цеглину – це справжня цеглина у великій будівлі української культури. Я маю на увазі франкомовну антологію української літератури XI-XX століть, що вийшла в Парижі і в Києві 2004 року заходом Наукового Товариства ім. Шевченка в Европі (Anthologie de la littérature ukrainnienne du XIe au XXe siécle. Paris, Kyiv; Societé Scientifique Sevcenko en Europe, 2004. 1201 с. іл).

Стимулом до появи цього вартісного видання було запрошення від редакції багатотомного видання антології европейської літератури, яку під назвою „Partimoine littéraire européen" (Европейська літературна спадщина) редагує професор Лювенського університету в Бельгії Жан-Кльод Поле (Jean-Claude Polet). Проф. Поле звернувся до передових україністів Франції з проханням, щоб вони до 11-го і 12-го томів цього видання підготували матеріяли про Шевченка, Франка і Лесю Українку. І тоді прийшло усвідомлення, що біо-бібліографічну і критичну довідку енциклопедичного типу написати спеціялістам легше, ніж запропонувати у французьких перекладах зразки літературних творів українських письменників. Розуміючи потребу репрезентації української літератури в контексті европейських літератур, наші спеціялісти зібрали і підготували відповідні матеріяли, з додатковими критичними силюетами і вибраними французькими перекладами творів Стефаника, Хвильового і Яновського.

Ці додаткові довідки і переклади мають появитися в окремих томах лювенського проєкту, поза оригінальною серією. Але лювенський проєкт професора Поле не тільки поставив українську літературу в коло европейських літератур, що вже само собою було б неабияким успіхом. Цей проєкт дав стимул україністам Франції підготувати окрему українську антологію, де у французьких перекладах і з біо-бібліографічно-критичними довідками про українських письменників подається французькому студентові, викладачеві чи звичайному, зацікавленому літературою читачеві перегляд української літератури від її початків у середньовіччі Київської Русі до письменників сучасної України. Книга вийшла при фінансовій допомозі ЮНЕСКО і приватних українських жертводавців.

Підготувала антологію до друку редакційна колеґія, до якої належать: Мішель Кадо, Аркадій Жуковський, Віктор Коптілов, Еміль Круба і Ірена Попович. Хто ці люди, яким завдячуємо цей вартісний і вагомий почин? Мішель Кадо (Michel Cadot) – професор Сорбони, 1926 року народження. Він – президент французького наукового товариства, що займається порівняльною літературою. Серед його праць – праці про Марію Башкирцеву і про Марка Вовчка. Проф. Кадо є від 1998 року членом Наукового Товариства ім. Шевченка. Аркадій Жуковський – відомий український вчений, академік Національної Академії Наук України, професор УВУ і Сорбони, голова европейського НТШ, автор книг з історії України і численних статтей про українську літературу. Віктор Коптілов – мовознавець, літературний критик і перекладач – народився 1930 року в Києві. Він – професор Київського університету і автор численних книг про теорію і практику перекладу, перекладач на українську мову творів европейських літератур. Під сучасну пору В. Коптілов живе у Франції і викладає українську мову в Паризькому університеті. Еміль Круба (Emile Kruba) народився 1935 року у Ярославі, але від 1939 року живе у Франції. Він має докторат з Сорбони, писав дисертацію про творчість М. Коцюбинського, перекладав на французьку мову твори Коцюбинського, Франка, Хвильового. Ірена Попович – українка, народжена у Бельгії, де здобула університетську освіту. Від 1984 року живе у Франції і працює в українському енциклопедичному осередку в Сарселі. Для антології, про яку мова, вона переклала низку творів української літератури, зокрема тексти, які не були перекладені раніше.

Антологія поділена на п'ять окремих частин. Перша частина представляє давню добу, від XI до XV століть, і сюди включені уривки з „Повісті временних літ", з Іларіонового „Слова о законі і благодаті", зі „Слова о полку Ігоревім", з „Галицько-Волинського літопису", з „Київо-Печерського Патерика". Друга частина присвячена літературі ренесансу і бароко (XVI-XVIII століття). Сюди включені зразки полемічної літератури, а також вибір козацьких дум, зразки козацьких літописів, уривки з „Історії Русів", деякі твори Сковороди.

Третя частина розглядає добу національного відродження в XIX столітті. Тут представлена творчість Котляревського, Квітки-Основ'яненка, Гулака-Артемовського, Шашкевича, Шевченка, Костомарова, П. Куліша, Чубинського, Федьковича, Кониського, Марка Вовчка, Мирного, Нечуя-Левицького, Грінченка, Франка, Лесі Українки і Коцюбинського. Четверта частина – це література XX століття. Тут презентовані Кобилянська, Стефаник, Хоткевич, Б. Лепкий, Олесь, Свідзінський, Винниченко, Тичина, Антоненко-Давидович, Підмогильний, Микола Куліш, Рильський, М. Зеров, Драй-Хмара, Филипович, Клен, Хвильовий, Сосюра, Маланюк, Антонович, Бажан, Осьмачка, Яновський, Самчук, Ольжич, Теліга, Багряний, Довженко, Малишко, Первомайський, Гончар, Барка, Павличко, Ліна Костенко, Драч, Вінграновський, Симоненко, Гуцало, Голобородько, М. Руденко, Е. Андієвська, Стус, Бердник, Сверстюк, Григорій Тютюнник, Іваничук, Загребельний, Мушкетик, Валерій Шевчук, Ігор Калинець, Яворівський і Андрухович. П'ята частина присвячена в цілості літературній критиці від XIX століття до сучасности. Тут можна знайти уривки з літературознавчих статтей Драгоманова, М. Грушевського, С. Єфремова, М. Зерова, О. Білецького, Шевельова-Шереха, Кошелівця, І. Дзюби, Ів. Світличного, Є. Сверстюка, Е. Райса і М. Жулинського.

Не мені судити про якість франкомовних перекладів, але, зрозуміла річ, що вони не можуть всі бути однакової вартости. Редактори покладалися передусім на відомі вже переклади, а серед них були і переклади, здійснювані французькими чи бельгійськими видавництвами, і переклади, зроблені українцями в діяспорі, і видання радянських видавництв. До таких готових франкомовних книг належали „Нова заповідь" Винниченка, що появилась окремою книжкою ще 1949 року (Editions des Presses du Temps Present), роман „Вершники" Яновського, який вийшов у видавництві Gallimard 1957 року, Багряного „Сад гетсиманський", (Nouvelles editions latines, 1961), Барчин „Жовтий князь", (Gallimard, 1981), „Зачарована Десна" Довженка (Київ, видавництво Дніпро, 1981) і Загребельного „Евпраксія" (Москва, видавництво „Радуга", 1984). Треба відзначити, що редактори завдали собі труду наново перевірити деякі старі переклади, і що остаточну редакцію текстів здійснювали Мішель Кадо і Еміль Круба.

Біо-бібліографічні і критичні довідки, що їх написали для кожного письменника Аркадій Жуковський і Віктор Коптілов, роблять враження солідним добором інформацій, фактом, що для найвагоміших творів подаються у статтях також оригінальні українські заголовки (жаль, що оригінальних українських заголовків не подано при перекладах!), що додані портрети письменників і для кожного автора – додаткова бібліографія вибраної літератури. Бібліографічні довідки могли б бути трохи ширші, зокрема варто було включити до них також найзначніші монографії та книги перекладів англійською мовою, бо вони можуть бути більш доступні французькому читачеві, ніж книги українською мовою. Редактори подбали про те, щоб подати додатково 54 біо-бібліографічні довідки про перекладачів. Є серед них і французькі поети, і славісти, які професійно досліджують і перекладають українську літературу, є еміґранти з України і народжені у Франції чи Бельгії нащадки українських батьків, що знають українську мову і цікавляться українською літературою.

Кожна антологія – це відносно суб'єктивний вибір творів і авторів. Вона не може задоволити всіх. Навіть самі редактори висловлюють жаль, що не могли включити в цю репрезентативну книгу ще цілої низки письменників, і називають в цьому контексті ще 12 прізвищ... Така самокритична настанова редакції гідна подиву і похвали, зокрема якщо зважити, що ця монументальна праця – діло піонерське, яке, мов корабель-криголам, вперше переломлює кригу в антарктиді тотальної іґнорації.

Вважаю появу цієї франкомовної антології подією виняткової ваги, яка вказує на дозрівання української присутности у світовому культурному контексті. Ініціаторам цього діла і його виконавцям належить велике признання. Вони показують шлях, гідний наслідування. Бо антології такого типу, на жаль, немає досі для англомовного світу, а треба було б – за прикладом французьких україністів – видати таку ж чи подібну антологію української літератури англійською мовою. Існує вже велика кількість готових, перекладених на англійську мову текстів, – напевно більше, ніж франкомовних перекладів! Знайти їх не так важко, бо існують вже досить вичерпні бібліографії теми.

Так інституції, як Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці і Канадський Інститут Українських Студій, а може, навіть і деякі американські чи міжнародні фундації, напевно були б готові підтримати фінансово такий проєкт. Найбільша трудність: знайти колектив відданих справі спеціялістів, які, розуміючи важливість і потребу такого видання, присвятили б цьому ділу свою енергію, ініціятиву, знання справи і любов до української літератури. А потенційних читачів, студентів і викладачів української літератури в англомовному світі – у США, Канаді, Англії, Австралії – напевно більше, ніж франкомовних у Франції, Бельгії і Квебеку!

Марта Тарнавська

Другий фестиваль української культури „Калина"

ВЕРБАС, Сербія. – В Автономному краї Воєводина 24-25 червня відбувся Другий фестиваль української культури „Калина" – центральна маніфестація українців Сербії і Чорногорії, організатором якого є Українська національна рада. Першого дня у міській галереї Вербасу відкрито виставку художніх творів образотворчого мистецтва українців Сербії – Віктора Зубка з Челарева, Соні Ардан з Нового Саду та гості Аніти Присташ з Боснії і Герцеговини. Володимир Кравченко з Нового Саду показав оздоблення шкаралупи яєць, а Сестри-Служебниці Пречистої Діви Марії виставили власні рушники, сорочки, писанки.

У міській бібліотеці Вербасу проведено „круглий стіл" на тему української культури, в якому брали участь представники товариства ім. Івана Сенюка з міста Кула, товариства плекання української культури „Коломийка" з Сремської Митровиці, „Кобзар" з Нового Саду, „Карпати" з Вербасу. На завершення першого дня відбулася конкурсна програма українських народних пісень – 25 учасників виконали 19 пісень у молодіжній та дорослій конкуренціях.

Другого дня фестивалю було представлено українську кулінарію. Це була вступна частина до великого фестивального концерту, в якому брало участь 300 учасників. Крім вже згаданих товариств з Сербії, були гості – самодіяльний колектив української громади Боснії і Герцеговини ім. Івана Франка з села Хорвачани та вокально-інструментальний ансамбль „Українські барви" з Києва.

Фестиваль зібрав 1700 глядачів з Канади, Австралії, Хорватії, Боснії та Німеччини. Був також перший секретар Посольства України Юрій Лисенко із сім'єю, представники духовенства. Фестиваль привітали Українська Всесвітня Координаційна Рада та Европейський Конґрес українців.

Інформаційна служба Товариства „Просвіта"

Календар подій 2005р.

15 ЛИПНЯ – „Tiki Bar", вечірка з участю Соні Трач.

17 – 22 ЛИПНЯ – Перший табір Чемного для дітей віком 4 – 7 років.

17 – 23 ЛИПНЯ – Discovery Camp Session #2, for ages 8 – 12. Adventure Camp-Session #1 for ages 13 – 16.

20 ЛИПНЯ – Гуцульська ніч з участю Олі Фриз і оркестри „Відлуння" – з Ольгою Барабаш -Тургіневою.

22 ЛИПНЯ – Одеська „морська ніч" з участю Олі Фриз і оркестри „Відлуння" – з Ольгою Барабаш -Тургіневою і учасниками табору „Чемного".

22 – 24 ЛИПНЯ – Ukrainian Language Immersion Weekend offered at State University of New York at New Paltz

23 ЛИПНЯ – Забава, оркестра „Обереги", 10 год. веч.

24 – 29 ЛИПНЯ – Другий табір „Чемного" для дітей віком 4 – 7 років.

24 – 30 ЛИПНЯ – Discovery Camp Session #3, for ages 8 – 12. Adventure Camp-Session #2, for ages 13 – 16.

24 ЛИПНЯ – 6 СЕРПНЯ – Teachers Seminar Ukrainian Educational Council of New York City.

27 ЛИПНЯ – Гуцульська ніч з участю Олі Фриз і оркестри „Відлуння" з Ольгою Барабаш-Тургіневою.

29 ЛИПНЯ – Одеська „морська ніч" з участю Олі Фриз і оркестри „Відлуння" – з Ольгою Барабаш -Тургіневою і учасниками табору „Чемного".

29 – 31 ЛИПНЯ – Загальноосвітній УПА вікенд призначений для ознайомлення упівського життя.

30 – 31 ЛИПНЯ – Упівська виставка в бібліотеці.

31 ЛИПНЯ – 5 СЕРПНЯ – Scuba Course for ages 12 and up.

1 – 5 СЕРПНЯ – Тиждень гри в голф.

5 СЕРПНЯ – Кабарет Рона Когута і його групи.

5 – 6 СЕРПНЯ – Мистецька виставка кераміки Диці Ганушевської.

5 –7 СЕРПНЯ – Sports Jamboree Weekend.

6 СЕРПНЯ – Пополудневий концерт „Бараболі" і кабарету Рона Когута з його групою. Забави – оркестри „Грім" і „Буря" у Веселці і на терасі.

7 СЕРПНЯ – День Союзу Українок і недільний концерт.

7 – 20 СЕРПНЯ – Український танцювальний табір.

12 СЕРПНЯ – „Tiki Bar", вечірка, оркестра „Відлуння" і Ольга Барабаш - Тургінева.

13 СЕРПНЯ – Вибір „Міс Союзівка". Забава до звуків оркестри „Темпо".

19 СЕРПНЯ – „Tiki Bar", вечірка, Zuki & friend, год. 10-та веч.

19 – 20 СЕРПНЯ – Виставка картин родини Козаків.

20 СЕРПНЯ – Концерт танцюристів – учасників таборів. Забава до звуків оркестри „Фата Моргана".

27 СЕРПНЯ – Весілля.

27 СЕРПНЯ – Забава. Грає окрестра „Галичани", год. 10-та веч.

2 – 5 ВЕРЕСНЯ – Святкування Дня Праці.
п'ятниця, 2 вересня – „Tiki Bar", вечірка, оркестра „Луна", год. 10-та веч.
субота, 3 вересня – „Tiki Bar", вечірка, оркестра „Грім", год. 2-га по пол.
– УСЦАК, тенісові змагання.
– Концерт з участю танцювального ансамблю „Каштан" з Клівленду, Огайо, год. 8-ма веч.
– Забава, грають оркестри „Відлуння" і „Фата Моргана", год. 10-та веч.
неділя, 4 вересня – „Tiki Bar", вечірка з участю Стефана Ставничого, год. 2-га по пол.
– Концерт з участю танцювального ансамблю „Каштан" з Клівленду, Огайо, год. 1-ша по пол.
– Забава, грає оркестра „Фата Моргана", год. 10-та веч.

9 – 11 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Зальцбурзької гімназії.

11 – 15 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Регензбурзької гімназії.

14 – 16 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Ляндсгудської гімназії.

17 ВЕРЕСНЯ – Lynee Richel Anniversary/Wedding Reception.

17 – 19 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Міттенвальдської гімназії.

21 – 23 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Байройтської гімназії.

22 – 24 ВЕРЕСНЯ – Засідання Головного Уряду УНС.

24 – 25 ВЕРЕСНЯ – Пласт, Курінна Рада: „Перші Стежі" і „Чорноморські Хвилі".

29 ВЕРЕСНЯ – 3 ЖОВТНЯ – Конвенція Українсько-Американських Ветеранів.

30 ВЕРЕСНЯ – 1 ЖОВТНЯ – Пласт, Курінна Рада куреня„Спартанки".

30 ВЕРЕСНЯ – „Вікенд" Карпатського Лещатарського Клюбу. Загальні збори і бенкет.

2 ЖОВТНЯ – Спільний сніданок членок Союзу Українок Америки.

3 – 6 ЖОВТНЯ – Stamford Clergy Days.

8 ЖОВТНЯ – Весілля.

15 ЖОВТНЯ – Весілля.

22 ЖОВТНЯ – КПС – Рада.

28 – 30 ЖОВТНЯ – Дитяча костюмова забава з нагоди „Halloween".

Програма XXVII Крайового Пластового З'їзду

який відбудеться 22-23 жовтня 2005р. на Союзівці

П'ятниця, 21 жовтня 2005р.
7:00 - 9:00 Приїзд, Реєстрація
9:00 - 12:00 Товариська Зустріч

Субота, 22 жовтня 2005р.
8:00 - 10:00 Реєстрація Учасників З'їзду
10:00 - 12:00
1. Відкриття XXVII Крайового Пластового З'їзду
2. Вибір Президії З'їзду
3. Слово Голови КПСтаршини
4. Слово Голови ГПБулави
5. Схвалення порядку нарад, правильників з'їзду і комісій
6. Прийняття протоколу XXVI Крайового Пластового З'їзду
7. Усні доповнення до звітів КПС
8. Звіт Голови КПРади
9. Звіт Комісії Української мови
10. Вибір Комісій
   а. Таборової
   б. Резолюційної
   в. Верифікаційно-мандатної
   г. Господарської
   г. Номінаційної
   д. Статутової
   Виховні питання для КПЗ'їзду, згідно з резолюцією XXIII КПЗ, підготовляють Малі Ради Орлиного й Скобиного Кругів, які відбуваються в рамках З'їзду

12:00 - 12:30 Обідова перерва (Обід буде на залі)
12:30 - 1:30
11. Запити і дискусія над діяльністю КПС
12. Звіт Верифікаційно-Мандатної Комісії
13. Уділення абсолюторії уступаючій КПС і уступаючим членам КПРади

1:30 - 4:00
14. Малі Ради Орлиного й Скобиного Кругів та продовження нарад інших комісій

4:00 - 6:30
15. Наради Комісій: Таборової, Резолюційної, Господарської, Номінаційної, Статутової

7:00 - 12:00 Спільна Святочна Вечеря (без одностроїв, супруги запрошені)

Неділя, 23 жовтня 2005р.
7:00 - 8:15 Снідання
8:30 - 9:30 Служба Божа в наміренні Пласту (збірка в одностроях в церкві 8:25)
10:00 - 12:00
16. Звіти комісій
   а. Статутової
   б. Таборової
   в. Малої Ради Орлиного Круга
   г. Малої Ради Скобиного Круга
   г. Господарської
   д. Резолюційної
17. Звіт Номінаційної Комісії
18. Вибір КПСташини і КПРади - заприсяження КПС і КПР
19. Внески, запити та різне
20. Закриття XXVII Крайового Пластового З'їзду

Уточнюємо підпис

У підписі до статті „Д-р Микола Корпан – лікар В. Ющенка" (ч. 27) має бути: Д-р Осип Оришкевич.

„Засяло...

(Закінчення зі стор. 1)

На площі перед Оперою оркестра міліції грала в'язанки маршів (серед них я вловив „Засяло сонце золоте" – пісню, якою під час німецької окупації Львівське радіо починало свій ранній випуск новин – а також інші пісні, що увійшли в репертуар українських оркестр, але які „за совєтів" були просто заборонені). А в будинку Опери ансамбль степових співаків і музикантів, в народних строях, виконував пісні у стилі своїх предків. Порядок тримали члени Українського Реєстрового Козацтва, в сучасних уніформах, і роздавали гостям свою газету „Україна козацька" (ні, не „Украина казацкая", а таки козацька). Спостерігаєш все те, і думка не покидає голови: який „російський" Донецьк?!

Так, там, як і в інших частинах Донбасу, можна зустрітись з російським шовінізмом і патологічною ненавистю до всього українського. А можна і говорити українською і дістати відповіді українською, та ще й з ввічливим усміхом. Адже нині в Донецьку діє аж три греко-католицькі парафії. В церкві однієї з них ми зустріли священика-сотрудника, якого висвятили на Зелені Свята, себто за кілька днів до нашої зустрічі.

Нам пощастило: ми їхали до Донецька автомобілями разом з великим сином Донбасу, Героєм України і академіком Іваном Дзюбою. Він народився у селі за 30 кілометрів від Донецька і закінчив Сталінський педінститут, який нині називається Донецький Національний університет.

В'їхавши в Донецьку область, ми зупинились; Іван Дзюба хотів пройтись пішки по землі свого дитинства, а в придорожній кав'ярні розповідав про цікаві особливості цього реґіону. На відкритті з'їзду українїстів, де ректор ДонНУ нагородив Івана Дзюбу почесним докторатом, академік І. Дзюба виступив з доповіддю про донецьку складову української культури. Починаючи зі славних особистостей української історії XIX і XX сторіч, які народились на Донеччині, він згадав і донецьку письменницьку організацію „Забой", яка сама українізувалася у 1920-их роках і яку розгромили разом з іншими українськими установами після 1933 року. „Не заслуговував цей край такої жорстокої деукраїнізації", ствердив академік І. Дзюба.

Він також висунув тезу, якою керується у редагованій ним „Енциклопедії сучасної України": мовляв, до української культури має належати все, що твориться на українських землях, і закликав не здавати Донбасу.

На з'їзді україністів окрема сесія відзначила 40-ву річницю праці Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?", яка з силою ядерної бомби потрясла світом і розгромила міт про національну політику Совєтського Союзу. Союз посадив Івана Дзюбу за це. У своїй статті про ювілей книжки в „Дзеркалі тижня" історик Юрій Шаповал помістив сторінку з „досьє" нинішнього Героя України, разом з фото – анфас і профіль – і відбитком пальця цього „злочинця". На з'їзді також відзначено пам'ять ще одного совєтського „злочинця" – Василя Стуса. Він родом з Вінничини, але з другого року життя жив на Донеччині, працював учителем школи у Горлівці і журналістом в газеті „Соціалістичний Донбас". Київська актриса Галина Стефанова зіграла п'єсу, базовану на віршах і листах Стуса з „ҐУЛаґ-у".

З уряду у з'їзді україністів взяв участь віце-прем'єр з гуманітарних питань Микола Томенко. Він висунув тезу, що „не можна любити Україну і ненавидіти Донбас", та наголошував на важливості соціяльної складової й економічної складової у розвитку України. Себто він не запевнив щодо швидкої „реукраїнізації" Донбасу і цим дуже занепокоїв деяких чільних україністів з України і з-за кордону, з якими я розмовляв за кавою. Але й Іван Дзюба у своєму виступі остерігав перед форсуванням українізації на Донбасі, де „російська мова не є мовою чужоземної держави". Там чимало людей думають по-українськи, а висловлюються російською. А віце-прем'єр М. Томенко згадав результати опитувань, які вказують на низький рівень знання історії України в цьому реґіоні, і доводив, що це буде служити стимулом для уряду підсилити освітню складову внутрішньої політики.

Ректор Донецького університету і головний господар з'їзду україністів Володимир Шевченко назвав Донецьк „батьківщиною козаків і колоністів" і закликав учасників з'їзду до „руйнування неґативних стереотипів про наше місто". Ректор В. Шевченко, до речі, ще 15 років тому заснував український ліцей при своєму університеті. Це така середня школа для обдарованих дітей з цілої області. Учні цього ліцею здобувають великі успіхи на дальших студіях, і серед іншого, перемагають в олімпіядах з української мови.

Немає сенсу нарікати на Донецьк. Туди треба їхати, познайомитись з містом зблизька. Там для туристів, до речі, досить комфортно. Наприклад, „Палац", де ще студентом Іван Дзюба зустрів письменника-земляка Володимира Сосюру, – це нині повністю модернізований готель міжнародного рівня. Сидиш там в ресторані або в кав'ярні перед будинком і думаєш: чи я в Барселоні, чи Брюселі, чи в Берліні?

А щодо асоціяції Донецька з Атлантою, мене не покидає думка про подібності запеклих русотяпів сходу й півдня України з нашими південними сеґреґатистами, в тому числі і з Атланти, наприкінці 50-их і початку 60-их років минулого століття. Ті наші також опиралися, галасували, вдавались до насильств. І програли.

В Донецьку я чув анекдот, але не від донеччанина, а від „крутого" киянина: мовляв, все в Донецьку належить Ринатові Ахметову. Він – народився в Донецьку 38 років тому, так само, як Іван Дзюба, закінчив Донецький університет як економіст:

Приходить до Рината Ахметова Віктор Янукович і просить позичити йому трохи грошей.

– А на що? – питає Рінат.

– Та, хочу щось купити тут, – пояснює колишній прем'єр-міністер.

– А я нічого не продаю, – каже Рінат.

У наступному числі „Свободи" буде вміщено статтю голови НТШ А д-ра Лариси Онишкевич про конгрес МАУ.

Поетична творчість наших читачів

„Ось я один стою на висоті"

Не дай, Боже, нікому ніяких нещасть, ніякої недуги, зокрема вродженої – втім, зовсім і не від Бога вони, ті безконечні драми і трагедії, це наш грішний світ зачиняє то перед однією, то перед іншою людиною двері, тим часом Бог своїм безмежним милосердям відкриває перед ними то одне, то інше вікно: давно ж бо помічено, що обійдені долею люди нерідко виявляють здібності й обдарування, котрі змушують здорових людей дивуватися і захоплюватися.

Перед тобою, шановний читачу, – вірші молодого київського поета Юрія Тітова. Вже три його збірочки віршів, пройнятих добротою і любов'ю до людей, до України, прийшли до шанувальників поезії, тільки сам їх автор не може прийти – від народження він приречений на візочок інваліда...

Яка ж незвідана це річ – людське серце, особливо серце поета! Всупереч тяжким, нерідко нестерпним обставинам, випромінює воно світло, ніжність і ласку, так потрібні в теперішніх часах...

Мій перший вірш

Мій перший вірш написаний давно,
Не дуже вправний
і не дуже в риму.
Дивився я в замріяне вікно
І слухав вітер мріями ясними.
Тоді я плакав і радів тоді:
На все дивились чисті оченята.
Своє дитинство я згубив в біді,
Те, за яким так важко сумувати.

Мій перший вірш, написаний колись,
Далека казка, що кінця не знає.
Мої думки так радісно лились,
І жаль, що радість піснею минає.
Лишилась мрія, мов пролитий дощ,
Який іде в таку холодну осінь...
Мій перший вірш лишив
у серці щось –
Слова дитячі не старіють досі.

Закохані кияни

Набрякають краплі на каштанах –
Свіжістю гроза травнева віє.
Зелено, бузково і весняно
Дихає розвеснянo наш Київ.

Наступає щедрістю Хрещатик –
Пригостить свічками золотими.
Як тепер нам, доле, не кохати
Київськими добрими очима?

З-за Дніпра надхненістю повіє –
Сколихнеться Лаври позолота.
Неозору далечінь відкриють
Нам із вежі Золоті ворота.

Ми усі в щасливому надхненні,
Що у веснах піснею постане.
Свідчать нам каштани презелені
Те, що ми закохані Кияни.

Поет в колясці

Сиджу в колясці, так собі сиджу.
Проходять люди, поглядають косо.
А що я їм у відповідь скажу?
Для них мій голос зовсім безголосий.
Усі здорові, ну а я – такий.
Інакше жити між людей не можу.
Але мій дух незламний і палкий –
У ньому сила невичерпна, Божа.
Ніхто не знає, що в моїй душі.
Ідуть, минають, поглядають косо.
Не доброту від вас я залишив,
А біль, який зневірою голосить.
Хтось кине гривню, щоби я не вмер.
А хтось копійку тицьне мені в зуби.
Такий народець „добрий" є тепер:
Не дасть померти, але словом згубить.
Та я із тих, що гніву не несуть,
Навіть тоді, коли життя не вдається.
І попри всю зухвалу мою суть,
Пишу відверто: „Я – поет в колясці!"

Життя і смерть

Ось я стою один на висоті,
Де сиві гори, чисті водограї.
Упізнаю Ісуса на хресті.
Не плачу, бо про Воскресіння знаю.
Ось-ось і я зірвусь і полечу.
Вмощусь на хмарі –
поблизу від Бога
„Я відлітаю!.." – світові кричу.
Й вертаюся до рідного порога.
Життя і смерть,
Вони – єдине ціле.
Умовність тимчасова, та й усе.
Не голосіння жде від нас могила,
А хто їй гарну квітку принесе.

Критикові

Відверто Олесю Бузині

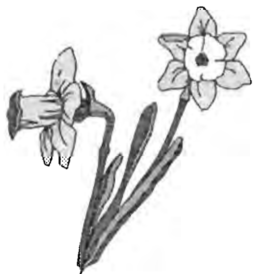
Було вже критиків всіляких!
Але такого не було!
Для тебе бруд одна ознака.
Та скільки ж бруду нанесло!
Дозволь й мені критикувати,
Відповісти у гніві: „Ні!"
Народ не можна дратувати,
Не можна хмарити нам дні.
І не чіпай мого Шевченка!
І Лесі-квітки – не чіпай!
Заради слави-одноденки
Ти зневажаєш рідний край.
Ходи босоніж по тернинах
Серед своєї глупоти,
Але не зраджуй Україну,
Щоб інший шлях собі знайти.
Ставай в лакействі на коліна,
Себе невірництвом насить,
Та пам'ятай, що це падіння
Ніхто ніколи не простить.

Осінній відчай

Беру троянду у змужнілі руки,
Дивлюсь на неї, як колись на тебе.
А навкруги тяжкі і сиві муки,
А навкруги похмурість мли і неба.

Беру троянду, схожу на обличчя
Мого кохання, дивини і рясту.
О! Як мені німий осінній відчай
На зорепадну музику покласти?!

Українська мова

Яка вона співуча, милозвучна,
Шовково-оксамитна, солов'їна.
Найкраща, наймиліша, найрідніша
І неповторна – Мова України.
Я змалку її слухати навчилась.
З дитинства вмію нею говорити.
Черпаю у ній, мов з криниці, силу.
Вона дає мені наснагу жити.
Вкраїнське слово, плекане любов'ю,
У світ нестиму, як промінчик ласки.
О, мово рідна, пісне солов'їна...
Не знаю я чарівнішої казки.

Оксана Маковець
Сіфорд, Вірджинія

Все росте, немов з води,
Хвилями течуть сади.
Літо тьохкає пташками
Квіти красять панорами.
Раю кращого не треба,
Коли капле сонце з неба
І плоди нам плодоносять,
І здоров'я дар приносить.

Віра Ворскло,
Отава, Канада

Україна в Європі

Після довгої тривоги
І нерадісних років
Почали свій шлях ми вгору
До стабільніших часів.
Наша зміцнена держава
Підіймається в красі.
У минуле піде бідність –
Усі житимуть в добрі.
У об'єднану Європу,
Перекинувши містки,
Ми займемо світле місце
Серед друзів на віки!

Дмитро Дорофєєв,
Луганськ

„Україно – Україно"...
То не ти винувата
За те, що
Під серце моє
Пекучого болю комок
Котиться
Мов кинута ворогом
В хату рідну
Граната.

* * *

Повертайте
До зеленого Підляшшя
До того клаптика
Нашої тут України
Переповнений
Жалем і любов'ю
Прошу вас
Приганіте
Теплу ікону
Молодецьких літ.

Остап Лапський,
Варшава

Вікторові Ющенку

І булаву, й гетьманський стяг
Везли з Стокгольму і Варшави,
До Златоверхого, Тобі,
Що спас від зла мою державу.

Віками ми чекали дня
Коли порвуться всі кайдани.
Народ не витерпів, прийшов
І став з Тобою на Майдані.

Паскудили Тебе свої,
Фашистські гасла причіпляли.
Однак не вийшло, Бог зберіг,
Хоч і отруту підсипали.

Ти вистояв, а світ дізнавсь
Що наша нація єдина,
Що є столиця над Дніпром,
На мапі – Вільна Україна.

Майдан став батьком, захистив,
Матуся теж благословила,
Не дочекавшись того дня,
Навік в Хоружівці спочила.

Я низько кланяюсь Тобі
І сиву голову схиляю.
Ти гідний син своїх батьків,
Страждального мойого краю.

Не підведеш, ми віриm в те!
В Европу вікна вже рубали...
Ти є народний Президент,
Якого ми самі обрали.

Твоїм убивцям-ворогам
Зажерливим і ненависним,
Господь віддасть як Суд прийде,
Добро і Зло є несумісні.

Торуй той шлях, що розпочав,
Хай Бог Тебе благословляє.
Народ повірив і обрав,
Тепер рішучих дій чекає.

Федір Швець,
Сакраменто

Білі лілії

Білі лілії всюди, і запах Христа,
білі лілії, люди, в чистім полі знайшла,
я знайшла їх, побачила, і зраділа душа,
білі лілії, тяжко, де немає Христа,
На землі все ламається, все стира слід причин,
на землі не всі каються, що для них біг хвилин,
білі лілії, плачу, плачу нині одна,
можна з вами цвісти мені, щоб відчути Христа?
Можна я в вашім полі розкладу зошит мій,
всього маю доволі, але що ж торка вій?
Чистота білих лілій розляглась навкруги,
а мені просто пахнуть в них Христові стежки.

* * *

Бог ніколи тебе не обділить в любові,
може, ти, від незнання, в змінах жанру свого,
Бог ніколи не дасть тобі камінь під ноги,
він лише допоможе обійти знов його,
Бог надійно тебе від зла захищає,
та його насторожень голос в хмарах зника,
Бог з любов'ю у тобі всі дари відкриває,
щоб вони оживали в передачі добра,
Бог підходить до тебе увесь з розумінням,
бо ти ж – витвір його, і задача вся в тім,
щоб навчився ти бути на нього подібним,
щоб зміг ти колись увійти в його дім.

* * *

Я людина, а отже – чиста крапля роси,
ніжна крапелька неземної вологи,
хоч людина землі, та я частка краси,
що спішить поклонитися Богу у ноги,
Я вплетена тісно у проблеми сім'ї,
і ніби спішуся їх всіх розв'язати,
та людські можливості обмежені всі,
тільки Дух Святий може всьому поміч надати,
Я свобідна від всього, що мене пам'ята,
бо вони лиш тягар – оті земні втрати,
лише він один світить, отой вхід у святе,
і життя моє – форма плати.

Марія Калавур,
Ню-Джерзі

НА ДОЗВІЛЛІ

Американці добре працюють і завзято святкують

Святкувати День незалежності США я поїхав з Чикаго до Пел-Лейку на запрошення давньої приятельки-поетеси Ольги Попович, яка нещодавно видала в Україні десяту книжку поезій – на кожній з них стоїть її літературний псевдонім Ольга Базалія. Я маю приємність подарувати читачам „Свободи" три її вірші.

Перші сто кілометрів подолав у потягу. Від залізниці до Пел-Лейку, в якому мешкає поетеса, близько 50 кілометрів. Дорога проходила повз ліси та фермерські поля, які дещо постраждали від тривалих спекотливих днів, що панують у цьому краї.

Українці, які саме в XIX столітті емігрували до Америки, стали одними з перших мешканців села. З кожним роком зростала їх кількість. Одні з них наймитували у фермерів, інші подались у міста, де здобули робітничі професії.

Коли авто під'їхало до околиці села, Ольга Попович звернула мою увагу на церкву.

– У цьому храмі, – пояснила вона, – молились українці, а дяком тут служив Дмитро Попович. Він прославився як здібний хормайстер. Керований ним хор був одним з найкращих в окрузі. Його син Володимир наслідував батька і став хормайстром в одному з чикаґських соборів. Коли з часом скоротилась кількість українських родин з 200 до 20, то змушені були продати храм, і тому зараз мої односельчани користуються послугами сусідньої церкви.

Ми наближались до центру поселення, яке за своєю назвою та архітектурою житлових будинків та громадських установ не відрізняється від багатьох подібних сіл країни. Не випадково такі населені пункти прийнято називати „одноповерховою Америкою".

Рівно о 12-ій годині дня на головній вулиці, по обидва боки якої стояли майже всі мешканці села, почався святковий похід, підготовлений мерією. Відкрила його поліція. Її працівники через вікна авт дарували дітям цукерки. Хлопчик, що стояв поруч зі мною, назбирав понад кілограм солодощів. Потім на святкову вулицю ступили ветерани війн, в яких брали участь збройні сили Америки. Вони були одягнуті у білі сорочки, на яких красувались військові емблеми. Ветеранів тепло зустріли учасники свята, їм дарували квіти, їх сердечно вітали. Принагідно треба відзначити, що в Америці шанують захисників вітчизни, вони користуються певними пільгами, їх старість забезпечена.

Так воно і повинно бути. Шкода, що в деяких країнах, зокрема в Україні, законодавчі органи досі не можуть вирішити долю колишніх воїнів УПА. Тим часом на головній вулиці демонстрували свою майстерність мотоциклісти на машинах фірми „Гарлей". По сусідству, у місті Вудстаг, знаходиться їх база, на якій щорічно влаштовуються загальноамериканські фестивалі, в яких беруть участь понад три тисячі мотоциклістів.

У святковій параді знайшлось місце автоаматорам, які приїхали на автах, виготовлених ще на початку минулого століття. Завдяки дбайливому догляду вони досі виглядають, ніби щойно зійшли з конвеєра.

Загальне захоплення викликав похід фермерів, які прибули на свято із своїми механізмами, серед яких були комбайни, сівалки, косарки. До одного з тракторів причепили плятформу, на якій розмістилися джаз-оркестра та танцювальна група.

За важкою технікою слідували невеличкі візки, якими керували наймолодші учасники свята, від трьох до п'яти років. Візки прикрашали різнокольорові стрічки та національні прапорці.

Коли закінчилася парада посадник села Кені Монро запросив односельчан та їх гостей на святковий безкоштовний обід – це були салати, гамбурґери, смажені кури, вперше привезені британськими колоністами, французька картопля, яка потрапила до Америки 150 років тому.

Після обіду мене запросила до себе українська родина. Біля будинку було два прапори – один американський і український, при чому прапор України висів нижче американського. Господарка дому Тетяна Мерц (дівоче прізвище – Панченко) пояснила, що такий порядок передбачений американським законодавством.

За святковим столом господарка розповіла, що в 15 років її вивезли до Німеччини на працю, звідти в кінцевому підсумку їй вдалося потрапити до Америки. Працювала багато літ, зараз на пенсії.

З ініціятиви господарки було проголошено два тости, один – з нагоди свята США, а другий з приводу того, що поетеса Ольга Попович стала громадянкою Америки.

Анатолій Гороховський

Ольга Базалія

Косарі

Сонечко встає, небосхил засяяв,
Серденько моє спить
спокійним сном,
І лісок притих по нічній заграві,
А туман пливе над моїм селом.

Заблищить роса ранньою сльозою,
Задзвенить велично нам
церковний дзвін
І підуть у поле косарі з росою,
Здалеку їм чути тихий передзвін.

Бджілонька солодкий мед несе у сот
Щоб нектар духмяний
нам життя зберіг,
Тільки-но спочили –
знову до роботи...
Бог прожити день цей
в праці допоміг.

Заграй мені на скрипці

Заграй мені
на скрипці,
моя доле,
Вівальді й Паганіні,
дивний, тихий
і спокійний сон.
Заграй мені
на скрипці,
моя доле,
Хай заспіває тобі
серце в унісон.
Заграй мені
на скрипці,
моя доле,
Всі ті мелодії душі,
що не збулись.
Заграй мені
на скрипці,
моя доле,
Сплітай вінок із нот,
як це було колись.
Заграй мені
на скрипці,
моя доле,
Мелодії спокійні,
ніжні й чарівні.
Заграй мені
на скрипці,
моя доле,
Щоб не палало
серце у вогні.

Загадка

444-ий день в США

Три четвірки
виструнчились в ряд.
Як колючі
голочки стоять.
Перед ними
кожний Божий день
був подібний
на старий засохлий пень.
Інколи підсніжники
в саду моїм цвіли.
Бджілки в соти
мед мені несли.
Я той мед
на вірші виливала,
І слізьми солодкими
скропляла.
З кожною сльозою
я прощалася
зі своїм щастям.
І питала долі:
„Чи задумане
мені удасться?".
Доля тихо знизала
плечима,
Й загадку мою лишила
десь за кутими дверима.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, травень – червень 2005 р.

100 дол.	Бреславець Галина	Роквіл, Мд.
	Воєвідки Марта і Ігор	Ріно, Нев.
	Захарків Ірина	Ворен, Миш.
55	Одежинський Богдан	Філядельфія, Па.
	Яросевичі Лідія і Євген	Вашінгтон Д.С.
	Полянська Марія	Матаван, Н. Дж.
	Раковська Олександра	Рівергед, Н. Й.
	Вронський Володимир	Ґрінлон, Н. Й.
50	Комічак Михайло	Мк. Кіс Рокс, Па.
	Шатинські Тунія і Тед	Пенінгтон, Н. Дж.
	Захарків Ірина	Ворен, Миш.
45	Бойкович Ростислав	Пітсбурґ, Па.
	Папушкевич Віра	Овк Лавн, Іл.
	Яросевичі Лідія і Євген	Вашінгтон, ДС.
40	Семущак Юлія	Елмвуд Парк, Іл.
	Стебельська Лідія	Йонкерс, Н. Й.
35	Одежинський Богдан	Філядельфія, Па.
	Ґрень Анна	Фейр Порт, Н. Й.
30	Джуль Павло	Ґросе Пт. Шор, Миш.
	Латишко Микола	Етобіко, Он. Канада
	Бойчук Іван	Трентон, Н. Дж.
	Галюк Маріяна	Місісіґа, Онт. Канада
	Кутак Йосиф	Розлиндейл, Мас.
25	Бортновський Михайло	Лос Анджелес, Каліф.
	Коцибала Святослав	Кротон он Гадсон, Н.Й.
	Семущак Юлія	Елмвуд Парк, Іл.
	Шебунчак Богдан	Розленд, Н.Дж.
	Шевченки Лариса і Віктор	Ойстер Бей, Н.Й.
	Тимків Степан	Мілерсвіл, Мд.
	Звадюки Віра і Олег	Ґрейт Фолс, Ва.
	Худовська Валентина	Ґетерсфілд, Кон.
	Дурбак Христина	Мавнтенсайд, Н. Дж.
	Гнатюк Юлія	Монреал, Кве. Канада
	Гуцал Йосиф	Торенс, Каліф.
	Крижанівський Юрій	Медісон, Н. Дж.
	Михальчак Микола	Манлюс, Н. Й.
	Ожги Марта і Юрій	Нейпервіл, Іл.
	Процик Роман	Гантінґдон Ве., Па.
	Сєрант Василь	Асторія, Н. Й.
	Яремко Оксана	Лівінгстон, Н. Дж.
	Змиї Наталія і Євген	Шорт Гілс, Н. Дж.
20	Рудь Пелагія	Риджвуд, Н.Дж.
	Гулеї Марія і Дмитро	Вестон, Онт. Канада
	Верига Василь	Торонто, Он. Канада
	Городиський Орест	Чикаго, Іл.
	Полон Оксана	Пен Ян, Н.Й.
	Шегедин Тарас	Савт Орандж, Н. Дж.
	Андрійович Михайло	Етобіко, Онт. Канада
	Бачинська Марія	Нюарк, Н. Дж.
	Барицький Іван	Вестон, Онт. Канада
	Дзюбинська Ірина	Голивуд, Фла.
	Фенчен Мирон	Мавнтен Гом, Аріз.
	Ґелета Ярослав	Коледж Парк, Мд.
	Юзенів Роман	Прінстон, Н. Дж.
	Кочман Олександра	Чикаго, Іл.
	Мазяки Роман і Юліян	Блумфілд Гілс, Миш.
	Пундій Павло	Чикаго, Іл.
	Семотюк Андрій	Едмонтон, Ал. Канада
	Сімок Андрій	Лас Веґас, Нев.
15	Івасечко Василь	Ендовер, Н. Дж.
	Ліщина Л.	Ізлингтон, Он. Канада
	Базар Григор	Сиракюз, Н.Й.
	Беровіць Галина	Силвер Спрінґ, Мд.
	Ґазда Андрій	Ст. Клер Шорс, Миш.
	Ярош Марта	Кінелон, Н. Дж.
	Курилів Ігор	Вестон, Он. Канада
	Кузич Неонілія	Чикаго, Іл.
	Лімонченко Олексій	Сан Матео, Каліф.
	Тутка Теодор	Довер, Н. Дж.
	Тимяк Сидір-Михайло	Пітсбурґ, Па.
	Александер Б.	Монтерей, Каліф.
	Бегей Роман	Мавнт Вернон, Ваш.
	Бонакорса Христина	Белвіл, Н. Дж.
	Кузьмич Юрій	Бейсайд, Н. Й.
	Ќий Лідія	Валингфорд, Па.
	Лончина Орися	Ралей, Н. Кар.
	Маринюк Андрій	Ваварсінг, Н. Й.
	Мисишин Маріян	Спрінгфілд, Мас.
	Поліщук Володимир	Манчестер, Н. Дж.
	Слюсарчук Юрій	Монро, Н. Й.
	Собко Йосип	Ню Гейвен, Кон.
	Сохан Неонілія	Моріставн, Н. Дж.
	Яриш Іван	Рокі Гіл, Кон.
	Зинюк Остап	Силвер Спрінґ, Мд.
13	Чировський Олександер	Ворен, Миш.
10	Хома Платон	Іст Гейвен, Кон.
	Голик Володимир	Торонто, Он. Канада
	Кокольський Роман	Монтклер, Н. Дж.
	Литвинець Микола	Рочестер, Н.Й.
	Онуферко Маркіян	Дженкінтавн, Па.
	Ракочий Теодор	Коговз, Н. Й.
	Ріпецький Юрій	О Клер, Віск.
	Смит Христина	Ґарісбурґ, Па.
	Татарин Орест	Сан Гозе, Каліф.
	Ткач Михайло	Тупело, Мс.
10 дол.	Бабій Ольга	Розлиндейл, Мас.
	Богдан Василь	Балтимор, Мд.
	Будко Віліям	Балтимор, Мд.
	Чернеї Алла і Ігор	Орадел, Н. Дж.
	Чопик Анна	Лос Аламос, Н. Мек.
	Дячуки Уляна і Володимир	Ратерфорд, Н. Дж.
	Кузьо Теодор	Ґренбі, Кон.
	Лектей Ярослав	Вайтсборо, Н. Й.
	Макар Андрій	Санісайд, Н. Й.
	Правдюк А.	Монреаль, Кве. Канада
	Семеняк Микола	Ню Берлін, Віск.
	Шморгун Інга	В Френдшип, Мд.
	Венчак Марія	Порт Шарлот, Фла.
	Вінярський Володимир	Ветерсфілд, Кон.
	Безпалий Іван	Корнінг, Каліф.
	Біловус- Кратко Роз	Юніон, Н. Дж.
	Бурак Андрій	Бімзвіл, Онт. Канада
	Брух Василь	Торонто, Онт. Канада
	Дорошенко Анатоль	Нортвіл, Миш.
	Дранка Дмитро	Бафало, Н. Й.
	Духнич Ольга	Нюарк, Н. Дж.
	Гаркуша Віктор	Кентон, Миш.
	Гивель Григорій	Менсфілд Твп. Н. Дж.
	Іванів Наталія	Чикаго, Іл.
	Яримович Зеновій	Філядельфія, Па.
	Качала Олена	Савт Венес, Фла.
	Кікцьо Анастазія	Бріджвю, Іл.
	Клек Андрій	Ферв'ю Парк, Огайо
	Когут Микола	Філядельфія, Па.
	Кулинич Ірина	Жовква, Україна
	Лобур Віліям	Ріджвуд, Н. Й.
	Кривко Людмила	Україна
	Маленчук Марія	Сиракюз, Н. Й.
	Нарізна Олена	Парма, Огайо
	Навроцький Юрій	Квінс Віледж, Н. Й.
	Небошинський Ф.	Самерсет, Н. Дж.
	Пішко Петро	Мінеаполіс, Мін.
	Писарів Джуді	Кергонксон, Н. Й.
	Шеремета Параскевія	Джерзі Сіті, Н. Дж.
	Березовський Степан	Френклін Парк, Іл.
	Білецький Павло	Ґлендейл, Каліф.
	Чернеї Алла і Ігор	Орадел, Н. Дж.
	Хойнацька Н.	Овк Форест, Іл.
	Чипак Ярослав	Вейн, Н. Дж.
	Константин Тамара	Ворен, Миш.
	Дретвінська Віра	Чикаго, Іл.
	Дроздовська Анна	Бафало, Н. Й.
	Дутчак Дмитро	Меріт Айленд, Фла.
	Гладун Іван	Павлинг, Н. Й.
	Гайдучки Лідія і Богдан	Вест Орандж, Н. Дж.
	Гаврилко Евстахій	Ворен, Миш.
	Гаврилюк Галина	Джерзі Сіті, Н. Дж.
	Герець Роксана	Ратерфорд, Н. Дж.
	Гуменюк Степан	Балтимор, Мд.
	Юрчинсьий Омелян	Рочестер, Н. Й.
	Юзвін Йосиф	Ратерфорд, Н. Дж.
	Кіхтан Степан	Гюстон, Текс.
	Кіпа Альберт	Алентавн, Па.
	Кісь Микола	Сан Бруно, Каліф.
	Костюк Володимир	Вудсайд, Н. Й.
	Котляр Андрій	Овкленд, Н. Дж.
	Котляр Іван	Ірвінгтон, Н. Дж.
	Ковальчук Лідія	Ню Говп, Па.
	Кушнір Мирослав	Філядельфія, Па.
	Кузьма Меланія	Рокі Гіл, Кон.
	Кузиляк Катерина	Рочестер, Н. Й.
	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Макар Ольга	Стерлінг Гайтс, Миш.
	Маслянка Осипа	Елктон, Мд.
	Палайда Дмитро	Парма, Огайо
	Павлик Тарас	Асторія, Н. Й.
	Підперигора Елвіра	Елкінс Парк, Па.
	Плис Ірина	Трентон, Н. Дж.
	Руб Юрій	Дірборн, Миш.
	Сенчищак Катерина	Кенона, Віск.
	Скарупа Юрій	Клівленд, Огайо
	Ставничі Ірина і Микола	Силвер Спрінґ, Мд.
	Свірський Іван	Ветерсфілд, Кон.
	Вацяк Ярослав	Джерзі Сіті, Н. Дж.
	Ягла Віліям	Лансдейл, Па.
	Залиба Ірина	Мінеаполіс, Мін.
	Жданів Ярослава	Брайтон, Миш.
5	Чорнописький Е.	Рочестер, Н. Й.
	Клунь Ярослав	Стоні Крик, Онт. Канада
	Лилак Микола	Рочестер, Н. Й.
	Мірутенко Василь	Ґарісвіл, Миш.
	Стадник Степан	Чикаго, Іл.
	Стеткевич Олександер	Тавнтон, Мас.
	Турчин Зоя	Еленвіл, Н. Й.
	Яцусь Мілдред	Голмдел, Н. Дж.
	Юськів Юрій	Чикаго, Іл.
	Кривий Ярослав	Ворен, Миш.
	Лисобей Христина	Чері Гіл, Н. Дж.
	Новицька Ірина	Парма, Огайо
5 дол.	Пенкальський Ярослав	Філядельфія, Па.
	Поповський Остап	Коговз, Н. Й.
	Сенишин Марія	Денвіл, Н. Дж.
	Сітко Віліям	Вест Ст. Пол, Мін.
	Братах Євген	Делтона, Фла.
	Бурий Тарас	Севен Гілс, Огайо
	Цимбал Віктор	Сентер Лайн, Миш.
	Чорнописький Е.	Рочестер, Н. Й.
	Федечко Юрій	Коламбус, Огайо
	Ґалановський Мирон	Апопка, Фла.
	Головінська Марія	Томс Рівер, Н. Дж.
	Стебельська Аркадія	Рідінґ, Па.
	Кандюк Богдан	Ґлен Спей, Н.Й.
	Корчмарик Франко	Монреал, Квеб. Канада
	Кулинич Петро	Йонкерс, Н.Й.
	Лис Марія	Пірсон, Фла.
	Лисобей Христина	Чері Гіл, Н. Дж.
	Мельник Василь	Парма, Огайо
	Ольшанівська Божена	Нюарк, Н. Дж.
	Підгірний Іван	Парма, Огайо
	Погаратний М.	Елма, Н. Й.
	Семанич Степанія	Вініпеґ, Ман. Канада
	Шепко Анна	Ню Полц, Н. Й.
	Стельмах Ігор	Ґлестонбері, Кон.
	Струць Іван	Чикаго, Іл.
	Шило Теодора	Онтаріо, Н. Й.
	Вульчин М.	Кергонксон, Н. Й.
	Басараб Катерина	Філядельфія, Па.
	Білас Зеновія	Коговз, Н. Й.
	Бордун Василь	Сиракюз, Н. Й.
	Борис Іван	Кергонксон, Н. Й.
	Буш Чарлс	Вудридж, Н. Дж.
	Чернига Володимир	Сиракюз, Н. Й.
	Чмола Ольга	Діпю, Н.Й.
	Діяк Лариса	Шавмбурґ, Іл.
	Дигдало Володимир	Трой, Миш.
	Дика Людмила	Блейрставн, Н. Дж.
	Федунець Ольга	Вест Гартфорд, Кон.
	Гой Зиновій	Балтимор, Мд.
	Головатий Михайло	Венес, Фла.
	Гриценки Тетяна і Володимир	Вест Роксбері, Мас.
	Григорович Симон	Карні, Н. Дж.
	Якима Володимир	Парма, Огайо
	Яримович Юрій	Чикаго, Іл.
	Кісак Євген	Баі Д'Урф, Квеб. Канада
	Кобасяр Михайло	Йонкерс, Н. Й.
	Конрад Каролина	Філядельфія, Па.
	Корнило Іван	Дітройт, Миш.
	Костечко Любомира	Йонкерс, Н.Й.
	Козак Калина	Гантінгдон Вли. Па.
	Козуб Володимир	Сиракюз, Н. Й.
	Куцан Анна	Спрінгфілд, Іл.
	Кузьмів Данієл	Ґлен Берні, Мд.
	Мацьків Іванна	Пискатавей, Н. Дж.
	Мак Іван	Вестон, Онт. Канада
	Маланюк Богдан	Н Маямі Біч, Фла.
	Мозіль Дмитро	Клівленд, Огайо
	Мудрий Василь	Вудсайд, Н.Й.
	Одарченко Олександер	Елізавил, Н. Й.
	Олесницький Юрій	Томс Рівер, Н. Дж.
	Онуфрик Катерина	Гамілтон, Онт. Канада
	Остапчук Петро	Норт Порт, Фла.
	Пашкевич Емілія	Лівонія, Миш.
	Полянська Юлія	Елізабет, Н. Дж.
	Поповський Остап	Коговз, Н.Й.
	Руда Анна	Рочестер, Н. Й.
	Сенчишин Віктор-Ілля	Гартфорд, Кон.
	Слободян Марія	Едісон, Н. Дж.
	Смук Андрій	Колумбія, Кон.
	Солонинка Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Стадник Петро	Рочестер, Н. Й.
	Ступар Теодор	Ла Порт, Інд.
	Шадура Адам	Кліфтон, Н. Дж.
	Щебетюк Марія	Алентавн, Па.
	Шендюх Олександер	Рокі Гіл, Кон.
	Шмайда Марія	Ню Брітан, Кон.
	Шумко Іван	Флашінг, Миш.
	Шийка Антін	Амстердам, Н. Й.
	Татчин Степанія	Тімоніюм, Мд.
	Ткач Л.	Ворен, Миш.
	Ткачик Ґертруда	Тусон, Аріз.
	Тимчишин Маріян	Лавдонвіл, Н. Й.
	Васютин Михайлина	Ровлет, Текс.
	Весоловський Олег	Чикаго, Іл.
	Воробець Степанія	Омага, Небр.
	Юречко Ольга	Лавріс Стн., Па.
3	Кравець Юрій	Сиракюз, Н.Й.
	Олійник Мар'ян	Сан Дієго, Каліф.
Разом		**3,774 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

Відроджується Бойківщина

4-7 серпня: Перший світовий конґрес бойків

Бойківщина – історико-географічна частина України, розташована в горській і підгірській частинах Карпатських гір Львівської та Івано-Франківської областей, між верхів'ями річок Сяну і Лімниці, а також між річками Уж і Тересва, Закарпаття.

Я довгі роки був пов'язаний з м. Туркою над річкою Стрий, побував в усіх селах району, обізнаний з культурно-побутовим життям горян, особисто знайомий з засновником Товариства „Бойківщина" Петром Косачевичем, який в даний час очолює відділ культури районної державної адміністрації, продовжуючи справу славної пам'яті Мирона Утриска – організатора і першого голови Товариства „Бойківщина" повітового провідника осередку ОУН на Турківщині.

П. Косачевич разом з патріотами Турківщини вже організував три Всесвітні бойківські фестини (1992, 1997, 2003 роки), в яких брали участь і бойки-патріоти з інших європейських країн – США, Канади і навіть Австралії. Він також заснував Товариство „Бойківщина" в столиці України Києві, членом якого є не тільки вихідці з цього краю, а й ті, хто добре обізнаний з ним і любить його. Тепер П. Косачевич очолює Лемківський координаційний центр з проведення Першого світового конгресу бойків, який відбудеться 4–7 серпня на Турківщині.

Активною у цій справі є й завідуюча районною бібліотекою Віра Бончук, з її ініціятиви постав Народний музей культури і побуту бойків, вона керує Організаційним комітетом щорічних конкурсів імені Мирона Утриска. В 2004 році в день народження Мирона Утриска в Турці проходив уже восьмий конкурс, який визначив серед 64 активних учасників 4 лавреатів і 16 дипломантів. Матеріяли VIII конкурсу видані у створеному „Віснику" конкурсу, з запозиченою від Великого бойка І. Франка назвою – „З вершин і низин". Перше число „Вісника" конкурсу вийшло при фінансовій підтримці Товариства „Бойківщина" США і Канади. Зокрема всі вісім конкурсів матеріяльно і морально підтримала дружина Мирона Утриска, Галина, яка проживає у Філядельфії.

Успішно працює в ім'я відродженого краю редактор районної газети „Бойківщина" Йосип Созанський, який публікує матеріяли про славних синів і дочок Турківщини минулих століть і в першу чергу прославлених лицарів ОУН–УПА, які склали свої голови в боротьбі за незалежність українського народу. Він зібрав дуже багато матеріялів для книжки про визначних вихідців з Турківщини і тепер шукає спонзора. Й. Созанський очолює також об'єднання „Письменники Бойківщини".

Активно працює на цій ниві краєзнавець, фолкльорист, етномузиколог, член Товариства „Бойківщина" та Національної спілки композиторів України Петро Зборовський, уродженець південно-українських степів. Він пройшов усіма селами Турківщини і зібрав цінні матеріяли для збірки про різдвяні вінчування „Поколядь". Також видав книжку-довідник „Таланти Турківщини" – про більш як три тисячі вихідців з Турківщини й тих, хто помітно прислужився цьому краю.

Корисною для виховання молодечого покоління є книжка вчителя середньої школи с. Лімна Ярослава Тирика „Золоте кільце Бойківщини". Ця закохана в рідний край людина кожного літа організовує для молоді туристичні походи до заповітних місць Карпатського краю.

З ентузіязмом і посвятою збирає матеріяли до мартирологу борців за волю України, вихідців з Турківщини, голова районного проводу Конгресу українських націоналістів (КУН) Микола Михайлик. До речі, цей мартиролог готує до видання науковий працівник Львівського інституту народознавства доктор історичних наук Григорій Дем'ян, який вже видав мартиролог Сколівщини, книгу про життя і бойовий шлях генерала УПА Олекси Гасина, упорядкував і видав повстанські пісні.

Закінчити цю розповідь хочу таким зверненням: регіональний координаційний центр з підготування Першого світового конгресу бойків, що відбудеться з 4 по 7 серпня 2005 року в м. Турка Львівської области збирає кошти під егідою: „Світовий конґрес бойків – у розбудові України". Просимо надавати фінансову допомогу. Адреса координаційного центру: вул. Міцкевича, 25, м. Турка, Львівської обл., 82500 Ukraine. Тел./факс: (380-3269) 41-098 або 59-162.

Ярослав Геврич,
Перкасі, Пенсильванія

300 Parker Avenue, Maplewood, NJ 07040
Tel.: (973) 763-8778

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail:roxolanaltd@roxolana.com
web:www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Зірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

* *Додаткова оплата за доставу*
Існують певні обмеження.

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості европейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну: **ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ**

$100 - $8	$500 - $25	$900 - $45
$200 - $14	$600 - $30	$1000 - $50
$300 - $18	$700 - $35	$1500 - $75
$400 - $20	$800 - $40	$2000 - $100

Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.
• ***Достава $10 за кожне замовлення***

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталогу
вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 галон, тушонка – 3 ф., салямі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна $ 99 за 51 ф.

Додаткова оплата за доставу – $10 – Західня Україна; $15 – Східня Україна
Телефонуйте безкоштовно:
1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

• РОЗШУКИ •

Розшукуються
ГРИГОРІЙ і АННА ЖИДЯК
син і дочка Осипа Жидяка 1916 р. нар., який працював лікарем в своїй приватній клініці в околиці Чикаго та помер у середині 70 років. Якщо хтось може подати якусь інформацію, то прошу подзвонити
тел. (281) 820-6132 Houston до Зенона Дуба.

Пелех Марія Іванівна з України розшукує свого батька **ПЕЛЕХА ІВАНА СТЕПАНОВИЧА**, 1920 року народження, який виїхав на роботу до Німеччини у 1941 році зі села Конюшки Тулиглівські, Дрогобицької обл.
Тел.: 1(718) 326-3325 Марія

*Розшукую брата **TIMOTHY NECTHA**, нар. 1924 р. в околиці Дніпропетровська, Україна. У 1943 р. виїхав до США або Канади. Розшукує брат Петро, який перебуває у США.*
Тел.: 1(410) 364-5272

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!

973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ – ВИБЕРІТЬ "СВОБОДУ"! НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

УКРАЇНСЬКА БУДІВЕЛЬНА ФІРМА

1. Більше ніж 25 років будівельної практики.
2. Говоримо по-англійськи і по-українськи.
3. Забезпечені повністю страхівкою.
4. Будуємо на нашій або на Вашій площі.
5. Високо кваліфіковані працівники.

Будуємо в North Port, Venice, South Venice, Englewood.

ІГОР ГРОНЬ, президент, **(941) 270-2413**
ЛЮБОМИР ЛУЖНЯК, заст. президента, **(941) 270-2411**

TRIDENT DEVELOPMENT CORPORATION

„СВОБОДА“ запрошує до праці продавців реклями

Ви можете прислужитися громаді й українській пресі, збираючи реклямні оголошення та передплатників для „Свободи“, а також продавати газету у Вашій місцевості, отримуючи при тому винагороду. За детальними інформаціями просимо звертатися до
Марійки Осціславської на тел.: **(973) 292-9800, дод. 3040**

Федеральна Кредитова Кооператива СУМА

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Сертифікати *	
3 місячні	3.20% APR (3.15 APR) **
6 місячні	3.56% APR (3.50 APR) **
1 річні	3.87% APR (3.80 APR) **

** Сертифікати понад $100,000 платимо 0.25% додатково.*
*** Відсотки нараховуються у річному відношенні і можуть змінюватись без попереджень.*

Головне бюро – *Main Office*

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701-6841
Tel: 914-220-4900 Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі Yonkers Branch	Філія в Спрінг Валі Spring Valley Branch	Філія в Стамфорді Stamford Branch
301 Palisade Ave. Yonkers, NY 10703 Tel.: 914-220-4900 Fax: 914-965-1936 E-mail: palisade@sumafcu.org	16 Twin Ave. Spring Valley, NY 10977 Tel.: 845-356-0087 Fax: 845-356-5335	39 Clovelly Road Stamford, CT 06902 Tel.: 203-969-0498 Fax: 203-316-8246 E-mail: stamford@sumafcu.org

Internet:
www.sumafcu.org

Your savings federally insured to $100,000
NCUA
National Credit Union Administration
a U.S. Government Agency

ПАЧКИ В УКРАЇНУ
79¢ за фунт
DNIPRO CO.

В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України, зробити візи до України.
До вибору 99 взірців хусток!
Телефонні картки: 100 хв. розмови із Україною за $10.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783 (888) 336-4776	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn,Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

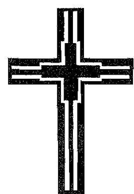
LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn,Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ З РІЗНИХ ҐРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, СВ. ДУХА в ГЕМПТОНБУРҐУ ТА ІНШИХ.

Ділимося сумною вісткою, що дня 6 липня 2005 р.
відійшла у вічність заосмотрена Найсвятішими Тайнами
наша незабутня і найдорожча
МАМА і СЕСТРА

бл. п.

АНТОНІЯ БАНАХ-ДУРБАК

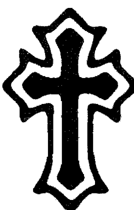
вдова по бл. п. о. крилошанинові Тарасові.
Нар. дня 27 березня 1918 р. у Львові, Винники, Західня Україна,
колишня учителька в Західній Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 9 липня 2005 р. у церкві св. Духа в Акрон, Огайо. Тлінні останки спочивають на цвинтарі Святого Хреста в Акроні, поруч її мужа о. Тараса.

Залишилися в глибокому смутку:
син – ЯРОСЛАВ
дочка – МАРІЯ-ТЕРЕНЯ
зять – СТЕПАН
сестри – МАРІЯ ЧОРНЕНЬКА з мужем ВОЛОДИМИРОМ
– ІРИНА ТВЕРДОХЛІБ з родиною
сестрінки – ОКСАНА ПІРС з мужем РОБЕРТОМ
– РОКСОЛЯНА МАЄР з мужем д-ром прав РОНАЛДОМ
– ЗОРЯНА БЕССЕР з мужем ЗИГФРИДОМ і донями
сестрінок – д-р прав ОЛЕГ ЧОРНЕНЬКИЙ з родиною
ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Нехай американська земля буде їй легкою!

Вічна Її пам'ять!

З глибоким жалем і смутком повідомляємо, що дня
4 липня 2005 р. трагічно загинув наш найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ, БРАТ і ШВАГЕР

бл. п.

ІВАН ВОЙТОВИЧ

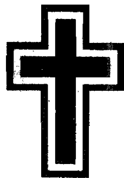
нар. 17 лютого 1932 р. в с. Ліщини на Лемківщині.

ПАНАХИДУ відслужено в понеділок, 11 липня 2005 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 12 липня о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишились:
дружина – АННА
доньки – МИРОСЛАВА з чоловіком МИХАЙЛОМ
і дітьми НАТАЛЕЮ і МАРКОМ
– ГАНУСЯ з чоловіком БОГДАНОМ
і дітьми ЮЛІЯНОЮ і АДРІЯННОЮ
сестра – ЕУФЕМІЯ з чоловіком ДАНІЕЛЕМ і дітьми
АНЕЮ, ДАНУСЕЮ і МИРОСЛАВОЮ
та ближча і дальша родина в діяспорі, Україні і Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими, що в понеділок,
13 червня 2005 р. на 81 році життя відійшла у вічність наша найдорожча
ДРУЖИНА, СЕСТРА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

СОФІЯ ПАВЛІВ

з дому ПАСТЕРНАК

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 16 червня 2005 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 17 червня 2005 р. у церкві св. Стефана в Томс Рівер та на „Woodlawn Cemetery" у Лейквуд, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:
муж – СЕРГІЙ
сини – МАРК, СТЕФАН, ЮРІЙ з родинами
внуки – ҐРЕҐОРІ, ДИЛАН, ЮРЧИК, АНДРІЙ
сестра – ІВАНКА з родиною
родина в Україні та Польщі.

Вічна Їй пам'ять!

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого БАТЬКА

бл.п.

МИКОЛИ ПАЛЮХА

(7-21-2004)

І У ДВАДЦЯТЬ СЬОМУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої МАМИ

бл. п.

АННИ ПАЛЮХ

(7-19-1978)

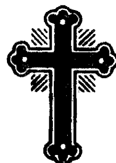

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
у суботу, 23 липня 2005 р., о год. 9-ій ранку.
в церкві св. Трійці в Кергонксоні, Н.Й.

Вічна Їм пам'ять!

Діти –
ОЛЯ СТАВНИЧА з родиною
ОРИСЯ ФІШЕР з родиною
ІГОР ПАЛЮХ з родиною

У смутку повідомляємо, що 23 травня 2005 р. на 93 році
життя відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

НАТАЛІЯ МАРТИНЮК

з дому ШУТ

нар. 26 травня 1912 р. у Прибужанах, район Камянка Бузька (Струмілова)
в Україні, у 1949 р. разом з чоловіком Романом і дітьми переїхали
з Регенсбурґу (Німеччина) до Чикаго, США.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 27 травня в катедрі св. о. Миколая в Чикаго, Іл. Похована біля мужа Романа, який відійшов у вічність 21 травня 1995 р.

Вічна Їй пам'ять!

Подяка

Діти Покійної складають найщирішу подяку Високопреосвященному Владиці Іннокентію за відправлення Панахиди, за упокій душі св. п. Наталії, разом з о. парохом Богданом Налисником, о. Ярославом Свищуком і о. Володимиром Гудзаном.

Рівнож дякуємо о. дияконові Городиському і п. Олегові Василовському за спів під час Панахиди і хористам „Славути", з якими покійна Наталія співала на протязі довгих років.

Щиро дякуємо п. Володимирові Щебльовському, голові Клюбу Емеритів у Чикаго за теплі і зворушливі прощальні слова.

Дякуємо п. Олі Люшняк, що так щиро попрощала пок. Наталію від Католицької Акції, хору „Славута", Союзу Українок і від своєї родини.

Велика подяка Владиці Іннокентію за відправлення похоронної св. Літургії, як і за чутливі і гарні слова про пок. Наталію та слова розради до родини. Отцю Ватащуку дякуємо за похоронні відправи на цвинтарі св. о. Миколая.

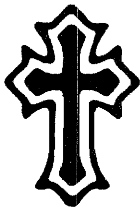
Висловлюємо подяку похоронному заведенню Музики за професійне переведення похорону.

Ми вдячні всім присутнім на Панахиді і похоронних відправах, що своєю участю виявили пошану до пок. Наталії і разом з нами гідно відпровадили її у вічність.

Дякуємо за пожертви на Служби Божі та інші харитативні цілі і потреби.

Хай Господь Бог винагородить Вас своїми ласками.

Донька – ІВАННА МАРТИНЮК РІЧАРДСОН з дітьми
АДРІЯНОЮ РІЧАРДСОН, ТАТЯНОЮ з мужем ЛЮБОМИРОМ
ДОМАШЕВСЬКИМ, АЛЕКСАНДРОЮ з мужем ГРИГОРІЄМ БУЛОЮ
і внуками НАТАЛІЄЮ і ДАНИЛКОМ
син – ЯРОСЛАВ МАРТИНЮК з дружиною ЕВОЮ і дітьми ДАРІЯНОМ
з дружиною АНДРЕЄЮ МАРТИНЮК і ТАМАРОЮ з мужем
ГРИГОРІЄМ ЯЗВІНСЬКИМ і внуками ЙОСЕФОМ і МАТВІЄМ.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ ПІВНІЧНОГО НЮ-ДЖЕРЗІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

повідомляє, що 2 липня 2005 р. на 87-му році життя упокоївся в Бозі.

бл. п.

ІВАН ХОМКО

Почесний голова Округи.

Синові Іванові і доні Марії з родинами висловлюємо наші щирі співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА

КРАЙОВА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ В АМЕРИЦІ та ФУНДАЦІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ЛЕМКІВЩИНИ В АМЕРИЦІ діляться сумною вісткою, що 2 липня 2005 р. на 87 році життя відійшов у вічність

бл. п.

ІВАН ХОМКО

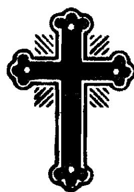
нар. у Вислічку біля Сянока.

Довголітній член Крайової Управи Оргаінізації Оборони Лемківщини і Ради Директорів Фундації Дослідження Лемківщини, колишній голова 3 Відділу Організації Оборони Лемківщини в Пасейку, колишній член Управи Світової Федерації Лемків, довголітній активний член українських організацій, відданий громадський діяч, тихий та скромний патріот української землі – Лемківщини.

Родині Покійного Друга, синові Іванові і доні Марії Ґайда з родинами та дальшій родині в Україні складаємо вислови глибокого співчуття.

Вічна Йому пам'ять!*

Ділимося сумною вісткою, що 29-го червня 2005 р. на 77–му році життя, упокоївся в Бозі наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

д-р ІВАН ЛИСЕЙКО

ПАРАСТАС відслужено у вівторок, 5-го липня 2005 р.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і похорон відбулися в середу, 6-го липня в Катедрі св. о. Миколая, а відтак на українському парафіяльному цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

В глибокому смутку залишені:

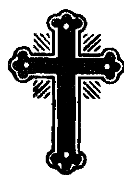
дружина	– МИХАЙЛИНА з дому СТАНҐРЕТ
доньки	– ОКСАНА
	– МАРТА
	– д-р ІРЕНА з мужем ЙОСИФОМ
внуки	– ДАНЯ
	– МАРКО
	– АЛЕКСА
сестра	– КАТЕРИНА в Україні
брати	– МИХАЙЛО в Дітройті, Миш.
	– МИКОЛА і ГРИГОРІЙ в Україні

ближча і дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

Вічна Йому пам'ять!

Зложені пожертви в пам'ять Покійного призначені на цілі близькі Його серцю; Пласт – станиця Чикаго, школа св. о. Миколая – Чикаго та Фонд Сиротинців під опікою сестер Василіянок в Україні з доглядом сестри Вернарди ЧСВВ у Чикаго.

Ділимося сумною вісткою, що 13 липня 2005 р. на 84-му році життя упокоїлася в Бозі наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА, ТЕЩА віддана культурна діячка, пропагатор кобзарського мистецтва, член ОЖ ООЧСУ, Гуцульського Товариства Чорногора, УККА, Українського Музею та Патріярхального Товариства

бл. п.

СТЕФАНІЯ ДОСІНЧУК-ЧОРНА з дому ДЕРЕВ'ЯНКА

нар. 28 липня 1921 р. в Солотвині, Богородчанського р-ну Івано-Франківської обл.

Стефанія Чорна народилася в мальовничих Карпатах, які вона так сильно любила. Вона була завзятим учасником боротьби за незалежність України в 1930-40-их роках. Більшість свого життя в США разом з чоловіком Миколою присвятила розвитку кобзарського мистецтва, та продовжувала його роботу зі Школою Кобзарського Мистецтва в Ню-Йорку і з журналом „Бандура" після його смерті в 1999 р. Вона залюбки колекціонувала українське народне мистецтво. Родина буде її пам'ятати як Берегиню роду зі сильною вірою в Бога і вільну Україну, та за її лагідність і доброту.

Пригнічені горем:

син	– ОСТАП ВЕНГЕРЧУК
доньки	– ІРИНА АНДРЕАДІС з чоловіком МИКОЛОЮ і дітьми ЛЯРИСОЮ і МИКОЛОЮ
	– ЛІДІЯ МАТІЯШЕК з чоловіком ПЕТРОМ і донькою КСЕНЕЮ
невістка	– ОКСАНА ВЕНГЕРЧУК з донькою АНДРЕЄЮ
сестра	– АННА СТАХІВ з родиною

ближча і дальша родина і друзі в діяспорі та в Україні.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 15 липня 2005 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми. Похорон відбудеться в суботу, 16 липня, о год. 9:30 ранку, в церкві св. Юра а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу просимо складати пожертви на: Bandura Magazine 84-82 164th Street, Jamaica, NY 11432; Oleh D. Wengerchuk Memorial Foundation (college scholarship fund for orphans in Ukraine), P.O. Box 93716, Southlake TX 76092; Ukrainian Museum, 222 East 6th Street, New York, NY 10003.

В ДЕНЬ СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА

буде відправлено

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

у світлу пам'ять

ДАРІЇ, ВОЛОДИМИРА, ЮРІЯ ТА ІГОРЯ СТАРОСОЛЬСЬКИХ

Відправа – 28 липня 2005 р., о год. 6-ій вечора в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері Н. Й.

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

БОГДАНА ПРИНАДИ

який відійшов від нас 22 липня 2002 р.,

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ:

- **в українській католицькій церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н.Й.;**
- **в українській греко-католицькій церкві Пресвятої Богородиці в Коньорс, Джа.;**
- **в українській католицькій церкві св. Тройці у Сілвер Спрінг, Мд.**

... В нас тоді були ще білі коні,
Що пізніш темнішали від літ.
Це тоді ти на своїй долоні
Простягнув мені найкращий світ...
(Світлана Кузьменко)

Приятелів і знайомих про молитви за спокій душі

бл. п. Богдана Принади

просить РОДИНА

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040